

DEZE LIEFDE

VERHALEN UIT DE ROMANTIEK-BOEK #1

SOPHIE LOVE

Sophie Love
Deze Liefde
Серия «Verhalen uit de
Romantiek», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=56037863

DEZE LIEFDE:

ISBN 9781094306087

Аннотация

“Sophie Love tovert een magische wereld voor haar lezers door middel van sterk beeldende zinsneden en beschrijvingen... [Dit is] het perfecte romantische boek voor aan het strand, met een verschil: het enthousiasme en de prachtige beschrijvingen schenken verrassende aandacht aan de complexiteit van niet alleen ontwikkelende liefde, maar ook ontwikkelende persoonlijkheden. Het is een uitstekende aanbeveling voor lezers van romantiek die een tikkeltje meer complexiteit in hun romantische boeken willen zien.”

—Midwest Book Review (Diane Donovan re: *Maintenant et À Tout Jamais*)

“Een zeer goed geschreven boek over de moeilijke weg van een vrouw op zoek naar haar ware identiteit. De auteur heeft geweldige personages geschapen en haar beschrijving van de omgeving is prachtig. De romantiek is aanwezig, maar niet overdadig. Mijn

complimenten aan de auteur voor dit geweldig begin van een serie die belooft bijzonder veel vermaak te bieden.”<

--Books and Movies Reviews, Roberto Mattos (re: Maintenant et À Tout Jamais)

DEZE LIEFDE (Verhalen uit de Romantiek – Boek #1) is het debuut van een nieuwe romantische reeks door #1 bestsellerauteur Sophie Love.

Keira Swanson, 28 jaar oud, krijgt haar droombaan bij Viatorium, een stijlvol tijdschrift in New York City, als aspirerend reisschrijver. Maar ze hebben een meedogenloze bedrijfscultuur, haar baas is een monster, en ze weet niet of ze het er lang zal kunnen volhouden.

Dat verandert allemaal wanneer Keira bij toeval een gewilde opdracht wordt gegeven. Dit is haar grote kans: 30 dagen lang naar Ierland gaan om het legendarische Lisdoonvarna festival van de liefde te verslaan, en de mythe te ontkrachten dat de ware liefde bestaat. Keira, zelf cynisch en op gespannen voet met haar vriend, hapt maar al te graag toe.

Maar wanneer Keira verliefd wordt op Ierland en haar Ierse gids ontmoet, die misschien wel de man van haar dromen is, is ze nergens meer zeker van.

Een wervelende romantische komedie die even diepzinnig als grappig is, is een schitterende nieuwe romantische reeks die je laat lachen, huilen, en die je tot diep in de nacht blijft lezen – en waarvan je weer helemaal verliefd wordt op de romantiek.<

Boek #2 in Verhalen uit de Romantiek is nu op voorbestelling!

Содержание

HOOFDSTUK EEN	9
HOOFDSTUK TWEE	26
HOOFDSTUK DRIE	37
HOOFDSTUK VIER	58
HOOFDSTUK VIJF	69
Конец ознакомительного фрагмента.	75

Sophie Love

DEZE LIEFDE

DEZE LIEFDE

(VERHALEN UIT DE ROMANTIEK—BOEK 1)

SOPHIE LOVE

Sophie Love

#1 bestsellerauteur Sophie Love is de auteur van de romantische komediereeks DE HERBERG IN SUNSET HARBOR, die zes boeken beslaat (en daar komen steeds meer bij) en die begint met VOOR NU EN VOOR EEUWIG (DE HERBERG IN SUNSET HARBOR – BOEK 1). Sophie Love is ook de auteur van de nieuwe romantische komediereeks VERHALEN UIT DE ROMANTIEK, die begint met DEZE

Sophie vindt het heel leuk van u te horen, dus bezoek www.sophieloveauthor.com om haar te e-mailen, u aan te melden voor de nieuwsbrief, gratis e-books te ontvangen, op de hoogte te blijven van het laatste nieuws, en in contact te blijven!

Follow me on BookBub

Copyright © 2017 door Sophie Love. Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan onder de US Copyright Act van 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie gereproduceerd, gedistribueerd of verzonden worden in welke vorm of op welke manier dan ook, of opgeslagen in een database of zoekstelsel, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Dit e-boek is alleen voor persoonlijk plezier gelicentieerd. Dit e-boek mag niet doorverkocht worden of worden weggegeven aan andere mensen. Als je dit boek met een andere persoon wilt delen, koop dan voor elke ontvanger een extra exemplaar. Als je dit boek leest en het niet hebt gekocht of het niet alleen voor jouw gebruik is gekocht, stuur het dan terug en koop je eigen exemplaar. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur. Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en

incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, is geheel toevallig. Jas afbeelding Copyright oneinchpunch, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

SOPHIE LOVE

BOEKEN VAN SOPHIE LOVE

DE HERBERG BIJ SUNSET HARBOR

VOOR NU EN VOOR ALTIJD (Boek 1)

VOOR ALTIJD EN EEUWIG (Boek 2)

VOOR ALTIJD, BIJ JOU (Boek 3)

WAS HET MAAR VOOR ALTIJD (Boek 4)

VERHALEN UIT DE ROMANTIEK

DEZE LIEFDE (Boek 1)

HOOFDSTUK EEN

Keira Swanson duwde de glazen deuren van het tijdschrift *Viatorum* open en liep met vastberaden tred naar binnen. Het was Labor Day, maar zij, evenals de andere schrijvende medewerkers, was opgedragen ogenblikkelijk naar het werk te komen.

Keira wist maar al te goed dat er van een echt noodgeval geen sprake was, niets dat belangrijk genoeg was om te rechtvaardigen dat ze op een nationale feestdag moesten komen opdraven. Maar de wereld van de reistijdschriften was ontzettend competitief, en haar baas, Joshua, mocht graag “gelegenheden scheppen om het kaf van het koren te scheiden.” Als iemand te veel zeurde over dat er gewerkt moest worden op een vakantiedag, of er te ongelukkig uitzag tijdens een van hun vergaderingen, kon die al gauw zijn biezen pakken. Keira had keihard gevochten om zich een baan te bemachtigen waarin ze kon schrijven, en was niet van plan op dit punt vast te lopen. Ook al betekende het dat ze haar vriend, Zachary, thuis zonder haar gastheer moest laten spelen voor een familiebrunch.

Haar zwarte stilettohakken klikten over de kraakheldere witte tegels terwijl ze zich naar haar bureau haastte. Het hoofdkantoor van *Viatorum* bevond zich in de hipste buurt van New York City, in een gigantische oude opslagplaats die met stijl was omgetoverd tot kantoor. De ramen waren enorm en reikten

van de vloer tot het gewelfde plafond, waar zich nog stalen balken met grote bouten bevonden van uit de tijd dat het nog een opslagplaats was geweest. Het was een enkele open ruimte, wat betekende dat je ieder gesprek kon horen. Zelfs fluisteren weergalmde. Het betekende ook dat niemand iets voor de lunch durfde mee te nemen dat te sterk rook. Keira kon zich nog het moment herinnerde waarop een nieuwe schrijfster, een naïeve jonge vrouw die luisterde naar de naam Abby, op haar eerste dag tonijnsalade had meegenomen. Zodra de geur tot Joshua's neus was doorgedrongen had hij er vlug voor gezorgd dat dit Abby's eerste, laatste, en enige dag bij *Viatorum* werd.

Keira keek de enorme ruimte door en zag dat ze niet de eerste was. Nina, haar vriendin en een van de assistent-redacteurs van *Viatorum*, zat al over haar bureau gebogen en typte rap op haar toetsenbord. Ze grijnsde snel naar Keira voor ze de aandacht weer op haar werk richtte.

Keira zwaaide haar handtas op haar bureau en plofte in haar stoel. Ze zorgde er wel voor dat haar zucht onhoorbaar was. Ze had niet beseft dat werken bij het prestigieuze *Viatorum*-tijdschrift zoveel acteerwerk zou inhouden, zoveel nepinteresse in conversatie, zoveel doen alsof je zo vreselijk succesvol was.

Door de glazen wand die Joshua van zijn werknemers scheidde realiseerde Keira dat hij haar aan het bekijken was. Ze vroeg zich af wat hij dacht, of hij verrast was te zien dat ze de tweede persoon was die op zijn noodoproep had gereageerd, of dat hij op jacht was naar iemand om te ontslaan, en dat

ze nu net de prooi was geworden die zijn territorium was binnengewandeld.

Joshua verscheen vanachter de glazen wand. Hij droeg een felblauw pak en zijn haar was in een kuif gekamd. Hij begaf zich naar Keira's bureau.

“Ben je al klaar met dat onderzoek over Ierland?” vroeg hij, zonder de moeite te nemen haar eerst te groeten.

Ach ja, het artikel over het Festival van de Liefde dat Joshua moest schrijven van Elliot, de Algemeen Directeur van *Viatorum*. Het zou om een enorm, belangrijk project gaan – tenminste, dat was wat Joshua had geïnsinueerd – hoewel Keira persoonlijk niet inzag hoe een onnozel stukje over het koppelen van liefdesparen tijdens een achterhaalde ceremonie in een schattig Iers stadje precies als belangrijk kon worden aangemerkt. Desondanks was Joshua in een nog slechtere bui geweest dan normaal, en als zijn schrijver van de laagste rang was aan Keira opgedragen alle onderzoek te doen waar hij het zelf “te druk” voor had.

Of te dikdoenerig, liever gezegd, dacht Keira in haar eigen hoofd, terwijl ze opkeek en glimlachte. “Dat heb ik naar je gemaïld voor ik hier vrijdag wegging.”

“E-mail het nog een keer,” eiste Joshua zonder enige aarzeling. “Ik heb geen tijd om door mijn inbox te gaan lopen bladeren om ernaar te zoeken.”

“Geen probleem,” zei Keira, hartelijk als altijd.

Joshua stormde weer zijn kantoor in en Keira zond hem de e-

mail boordevol informatie die ze verzameld had over het Ierse Festival van de Liefde. Ze grijnsde inwendig toen ze weer dacht aan hoe onnozel het allemaal was, hoe suikerzoet *romantisch*.

De e-mail was nog niet uit haar outbox verdwenen of de deuren zwaaiden open een handjevol *Viatorum*-schrijvers stroomde naar binnen. Allemaal deden ze alsof het hen niet vreselijk irriteerde dat ze op kantoor waren tijdens een zogenaamde vrije dag. Keira kon hen horen kletsen terwijl ze elkaar de loef af probeerden te steken met hun opofferingen.

“Mijn nichtje deed mee met een basebaltoernooi,” zei Lisa. “Maar dit is veel belangrijker. Ze huilde tranen met tuiten toen ik zei dat ik moest vertrekken, maar ik weet dat ze het zal begrijpen wanneer ze ouder is en zelf een carrière heeft.”

Daar kon Duncan nog een schepje bovenop doen. “Ik heb Stacy op het vliegveld achtergelaten. Ik bedoel, we kunnen Madrid altijd een andere keer bezoeken, het houdt toch niet opeens op te bestaan ofzo.”

“Ik kom net bij mijn moeder in het ziekenhuis vandaan,” voegde Victoria toe. “Het is niet alsof ze in kritieke toestand verkeert. Ze begrijpt dat mijn werk voorgaat.”

Keira hield haar grijns in. De bedrijfs sfeer bij *Viatorum* leek haar volslagen onnodig. Ze zou graag zien dat ze in haar werk omhoogklom door toewijding, kunde en hard werken, niet door haar bedrevenheid in het smoezen bij de waterkoeler. Dat wilde niet zeggen dat Keira niet op haar loopbaan gefocust was – het was op het moment het belangrijkste in haar leven, hoewel ze

dat niet aan Zachary zou toegeven – ze wilde alleen niet zichzelf veranderen om in de bedrijfscultuur van het blad te passen. Ze had vaak het gevoel dat ze stond te wachten op haar moment om te schitteren.

Een seconde later trilde Keira's telefoon. Nina had haar een van haar clandestiene berichtjes gestuurd.

Ik neem aan dat Joshua je niet heeft voorbereid op het feit dat Elliot deze vergadering gaat bijwonen.

Keira hield een verraste uitroep in. Hoewel de Algemeen Directeur van *Viatorum* miljoenen malen vriendelijker was dan Joshua, voelde ze zich altijd nerveus in zijn aanwezigheid. Hij bezat de sleutel tot haar hele loopbaan. Joshua zou nooit aan Keira zeggen dat ze goed werk geleverd had, of dat haar schrijfstijl vooruit was gegaan, hoe hard ze ook werkte. Elliot daarentegen, deelde complimenten uit waar die verdiend waren. Dat was zelden, maar daardoor was het nog fijner als je er een kreeg.

Keira stond op het punt Nina terug te sms'en toen ze Joshua's snelle voetstappen hoorde naderen.

“Wat is deze shit, Keira?” brulde hij nog voor hij haar bureau had bereikt.

Zijn woorden galmden door het kantoor. Alle hoofden draaiden zich om om de meest recente verbale aanval te aanschouwen, tegelijkertijd blij dat zij niet aan het andere eind ervan zaten en verheugd dat een ander offerlam Joshua's ontslaglust zou bevredigen.

“Pardon?” vroeg Keira vriendelijk, hoewel haar hart op tilt sloeg.

“Die bullshit over Ierland! Het is totaal onbruikbaar!”

Keira wist niet helemaal hoe ze daarop moest antwoorden. Ze wist dat ze goed onderzoek had verricht; ze had zich aan de specificatie gehouden, ze had haar bevindingen in een gebruikersvriendelijk document gepresenteerd, ze had de opdracht overstegen. Joshua was gewoon chagrijnig en reageerde het op haar af. Het was hoogstwaarschijnlijk een test om te zien hoe ze om zou gaan met een verbale aanval en plein publique.

“Ik kan nog wat meer onderzoek doen als je wilt,” zei Keira.

“Er is niet genoeg tijd!” schreeuwde Joshua. “Elliot is hier over vijftien minuten!”

“Sterker nog,” onderbrak Nina, “zijn auto komt net aanrijden.” Ze leunde voorover in haar bureaustoel, en keek het grote raam uit.

Joshua liep donkerrood aan. “Ik ga hier niet de schuld voor op me nemen, Swanson,” zei hij, wijzend naar Keira. “Als Elliot teleurgesteld is laat ik hem weten wie hier de blaam voor treft.”

Hij stampte terug naar zijn afgescheiden bureau. Maar terwijl hij wegliep belandde een van zijn lakleren precies op een poeltje koffie dat een van zijn veelgeplaagde, gehaaste schrijvers op de betegelde vloer had laten vallen in hun haast om aan het werk te gaan.

Even gebeurde er helemaal niks, en Keira voelde aan dat er iets vreselijks zou gaan plaatsvinden. Toen begon het, Joshua’s

tekenfilmachtige slippen en strompelen. Hij draaide met zijn romp als voerde hij een vreemdsoortige dans op om zijn balans te houden. Maar de combinatie van granieten tegels en macchiato was simpelweg niet tegen te houden.

Joshua verloor zijn balans volledig. Een been schoot naar voren terwijl het andere op een vreemde manier onder hem omdraaide. Iedereen snakte naar adem toen hij hard en luid op de harde vloer belandde. Een krakend geluid weerklonk door het enorme kantoor, en galmde op een misselijkmakende manier.

“Mijn been!” gilde Joshua, terwijl hij door zijn felblauwe broek naar zijn scheenbeen greep. “Ik heb mijn been gebrOkén!”

Iedereen leek verlamd van schrik. Keira rende op hem af. Ze wist niet zeker wat ze kon doen om te helpen, maar ze wist zeker dat het gewoon niet mogelijk was dat iemand op zo’n manier zijn been brak.

“Het is vast niet gebrOkén,” stamelde ze, in een poging geruststellend te klinken. Maar dat was voordat haar blik viel op de onnatuurlijke hoek van Joshua’s been, op de scheur in zijn broek waardoor ze bot kon zien uitsteken. Misselijkheid golfde op. “Alhoewel...”

“Sta daar niet gewoon maar te staan!” gilde Joshua naar haar, rollend van de pijn. Door een samengeknepen oog wierp hij een snelle blik op zijn letsel. “O God!” schreeuwde hij. “Ik heb mijn broek gescheurd! Deze hebben meer gekost dan jij in een maand verdient!”

Op dat moment zwaaiden de glazen deuren van de ingang

open, en schreed Elliot binnen.

Ook zonder zijn een meter vierennegentig zou Elliot indrukwekkend zijn geweest. Er was iets in hem, in zijn houding. Hij kon doodsangst en gehoorzaamheid zaaien met een enkele blik.

Als opgeschrikt wild stopte iedereen waar ze mee bezig waren en staarde hem bevreesd aan. Zelfs Joshua zweeg van de angst.

Elliot nam het tafereel voor hem op; Joshua die op de grond lag met zijn handen om zijn been, gillend van de pijn; Keira die hulpeloos over hem gebogen stond; het groepje schrijvers dat aan hun bureaus stond met een blik van afgrijzen op hun gezicht.

Elliot's gezichtsuitdrukking veranderde daarentegen geen moment. "Heeft iemand een ambulance gebeld voor Joshua?" was al dat hij zei.

Het hele kantoor kwam met een schok in beweging.

"Ik doe het wel!" begon iedereen over elkaar uit te roepen terwijl ze naar hun telefoons graaiden, in hun wanhoop om door Elliot als de grote redder te worden gezien

Een band van koud zweet glinsterde op Joshua's voorhoofd. Hij keek op naar Elliot.

"Het gaat wel," zei hij door opeengeklemd kaken. Zijn poging nonchalant te klinken was een treurige mislukking. "Het is maar een gebrOkén bot. Gelukkig is het mijn been maar, en niet mijn arm. Ik heb mijn been niet nodig om dat stuk over Ierland te schrijven." Het klonk enigszins alsof hij liep te ijlen.

"Maar je hebt het wel nodig om op een vliegtuig te stappen en

heuvels te beklimmen,” zei Elliot kalm.

“Krukken,” zei Joshua met een grimas. “Rolstoel. Gewoon een beetje aanpassen.”

“Joshua,” antwoordde Elliot streng, “de enige plek waar ik jou naartoe stuur is het ziekenhuis.”

“Nee!” riep Joshua, terwijl hij overeind probeerde te komen. “Ik kan de opdracht doen! Ik moet alleen in het gips en dan ben ik helemaal de oude!”

Zonder een sprankje emotie negeerde Elliot Joshua’s smeekbeden en keek op zijn horloge. “Ik open de vergadering om elf uur precies,” kondigde hij de schrijvers aan. Toen schreed hij naar de vergaderkamer zonder ook maar een blik achterom te werpen.

De hele groep stond daar maar, zwijgend, geschokt, niet wetend wat te doen. Toen schudde Joshua’s gegil iedereen weer wakker.

“Ik ga wat water voor je halen,” zei Lisa.

“Ik wil verdomme geen water!” riep Joshua uit.

“Hier,” zei Duncan, terwijl hij zich naar voren haastte. “Je moet die wond omhoog houden.”

Hij reikte naar Joshua’s gewonde been, maar Joshua sloeg zijn armen weg. “Raak me niet aan! Zo helpe mij God, als je me aanraakt stuur ik je de laan uit!”

Duncan trok zich terug met zijn handen kalmerend omhoog.

“De ambulance is hier,” riep Nina vanaf het raam. Blauwe lichten flitsten aan de andere kant.

Godzijdank, dacht Keira. Ze had meer dan genoeg van Joshua dan ze voor een dag kon verdragen. Voor een heel leven, eerlijk gezegd.

Op dat moment keek ze op en besepte dat Elliot in de deuropening van de vergaderkamer stond. Hij keek toe terwijl de hele meute als een kip zonder kop om Joshua drentelde. Hij leek niet onder de indruk. Keira keek op de klok. De vergadering begon over minder dan een minuut.

Keira realiseerde zich dat hier een buitenkansje lag. Het was onmogelijk dat Joshua de Ierland-opdracht zou kunnen afmaken, dat had Elliot wel duidelijk gemaakt. En dat betekende dat de rest erom zou vechten, zodat ze zich konden onderscheiden. Het was niet het meest glamoureuze baantje, maar iets beters had Keira niet. Ze moest zich tegenover Elliot bewijzen. Deze opdracht had ze nodig.

Keira liet haar collega's achter en begaf zich naar de vergaderzaal. Ze passeerde Elliot in de deuropening en nam plaats op de stoel pal naast die waar Elliot op zou gaan zitten.

Duncan was de eerste die haar opmerkte. Terwijl hij haar in die lege vergaderzaal zag zitten begon hem ineens te dagen wat Keira zich ook al had gerealiseerd, dat de Ierland-opdracht openstond en dat deze aan een van hen moest worden toegewezen. Hij haastte zich (terwijl hij probeerde te verbergen dat hij zich haastte) om de tweede te zijn in de vergaderzaal. De rest merkte het op, en plotseling was er een stormloop op de vergaderzaal. Ieder bood beleefd zijn excuses aan zijn collega

aan voor het “per ongeluk” uit de weg duwen van de ander in zijn haast om de kamer binnen te gaan, indruk te maken op Elliot, en de begeerde opdracht in de wacht te slepen.

Waardoor Joshua moederziel alleen achterbleef midden in de grote kantooruimte. Ambulancepersoneel hees hem op een brancard voerde hem af terwijl een vergaderzaal vol met zijn medewerkers zich opmaakte voor de strijd om zijn opdracht.

*

“Ik vermoed dat jullie inmiddels wel gemerkt hebben,” sprak Elliot, “dat Joshua’s ongelukkige val mij in een lastig parket heeft geplaatst.”

Hij vouwde zijn grote handen bovenop de vergadertafel, en bekeek naar elk van de schrijvers tegenover hem.

Keira hield haar mond, en wachtte een geschikt moment af. Ze had een strategie: ze zou de anderen zich eerst laten uitputten met hun smeekbeden om de opdracht, en dan op het laatste moment toeslaan.

“Dat stuk over Ierland,” vervolgde Elliot, “zou ons hoofdartikel worden. *Viatorum* slaat een nieuwe richting in. Persoonlijke stukken, geschreven in eerste persoon. De schrijver drijft de kerngedachte, creëert een verhaal, waarin de locatie als hoofdpersoon fungeert. Ik heb Joshua hiervan op de hoogte gesteld. Ik weet niet of een van jullie talent genoeg heeft om dit te doen, om mijn visie te begrijpen.” Hij keek naar het tafelblad,

en fronste zo hard dat een ader op zijn voorhoofd uitstak. “Het vliegtuig vertrekt morgen,” klaagde hij, alsof hij niet omgeven werd door publiek.

“Als ik iets mag zeggen,” zei Lisa. “Mijn stukje over Florida is bijna af. Ik kan het op het vliegtuig afmaken.”

“Onder geen voorwaarde,” antwoordde Elliott. “Niemand kan twee opdrachten tegelijk doen. Wie heeft niets te doen?”

Er was een collectieve inzakking toen enkele schrijvers om de tafel beseften dat ze niet in aanmerking kwamen.

“Ik heb niks te doen,” zei Duncan. “Ik zou vandaag eigenlijk naar Madrid vliegen, maar het werk staat op de eerste plaats. Stacy vindt het niet erg als ik de vakantie uitstel.”

Keira wist zich er maar net van te weerhouden met haar ogen te rollen bij het horen van Duncans ingestudeerde zinnetje. Ze vroeg zich af hoe gelaten Stacy werkelijk was over het afblazen van haar vakantie.

Elliott nam Duncan van aan de andere kant van de tafel op. “Jij bent Buxton toch? Die dat artikel over Frankfurt heeft geschreven?”

“Dat klopt,” antwoordde Duncan met een trotse lach.

“Ik vond het een verschrikkelijk artikel,” zei Elliott.

Keira voelde het in haar borrelen, de spanning. Het was tijd. Dit was haar moment om te schitteren.

Ze negeerde haar zenuwen en stak met geforceerde zelfverzekerdheid haar hand op. “Ik ben beschikbaar voor het stuk.”

Iedereen draaide zich naar haar om. Ze vocht tegen een aandrang om zich klein te maken in haar stoel.

“En wie ben jij?” vroeg Elliot.

Keira slikte. “Keira Swanson. Ik ben Joshua’s junior-schrijver. Hij had me gevraagd wat voorbereidend onderzoek te verrichten voor dit stuk.”

“Zo, had hij dat?” vroeg Elliot. Hij klonk er niet van onder de indruk dat Joshua zijn taken op zijn junioren afwimpelde. Hij streelde zijn kin bedachtzaam. “Je bent niet eerder naar het buitenland geweest voor een opdracht?”

Keira schudde haar hoofd. “Nog niet,” antwoordde ze. “Maar het lijkt me geweldig.” Ze hoopte dat hij de trilling in haar stem niet kon horen.

Ze kon haar collega’s voelen briesen van ergernis. Ze vonden waarschijnlijk dat het allemaal vreselijk oneerlijk was, en dat Keira deze opdracht niet verdiende. Ze sloegen zichzelf waarschijnlijk voor de kop dat ze zich hadden aangeboden voor minder glamoureuze stukken in eerdere weken, want nu zaten ze daaraan vast. De enige persoon die ook maar enige steun leek te bieden was Nina, die glimlachte op die alwetende manier van haar. Inwendig glimlachte Keira zelf ook. Dit was haar moment. Ze had haar tijd bij *Viatorum* uitgezeten, Joshua’s rotzooi opgeruimd, zijn eigen stukken voor hem herschreven, overuren gedraaid zonder er ook maar iets voor terug te krijgen. Nu stond zij in het zonnetje.

Elliot trommelde met zijn vingers op het tafelblad. “Ik weet

het zo net niet,” zei hij. “Je hebt jezelf nog niet bewezen. En dit is een grote klus.”

Nina liet brutaal van zich horen vanaf het andere eind van de kamer. Zij had zich al bewezen, en vertrouwen en respect opgebouwd. Jaren van redactiewerk bij succesvolle tijdschriften hadden haar taai gemaakt. “Ik denk niet dat je andere opties hebt.”

Elliot pauzeerde terwijl hij de woorden op zich liet inwerken. Toen begon zijn frons te ontspannen, en met een enigszins terughoudende acceptatie zei hij, “Vooruit. Swanson, jij krijgt het stuk. Maar alleen omdat we wanhopig zijn.”

Het was niet de vrolijkste manier ter wereld om zulk goed nieuws te horen te krijgen, maar het kon Keira niet schelen. Ze had de opdracht. Dat was het enige dat telde. Ze weerhield zich ervan een vuist in de lucht te stoten.

“Het is een reis van vier weken,” legde Elliot uit. “Naar het Lisdoonvarnafestival, in Ierland.”

Keira knikte; dat wist ze allemaal al. “Het Festival van de Liefde,” zei ze droog.

Elliot grijnsde. “Jij bent dus cynisch?”

Opeens was Keira nerveus. Ze vroeg zich af of haar toon verkeerd was geweest, en of ze haar minachting er per ongeluk door had laten klinken. Maar toen zag ze dat Elliots gezicht juist op goedkeuring stond.

“Dat is precies de invalshoek waar ik naar op zoek ben,” zei hij.

De hele tafel keek alsof ze op citroentjes zaten te zuigen. Lisa keek Keira met een openlijk valse, jaloerse blik aan.

“De waarheid,” voegde Elliot toe. Plotseling twinkelden zijn ogen van opwinding. “Ik wil dat je die flauwekul van de romantiek van Ierland ontkracht. Ontkracht de mythe dat iemand aan de man of vrouw van hun leven kan worden gekoppeld door een of ander sentimenteel festival. Ik wil dat je dapper bent en laat zien dat het allemaal onzin is, dat liefde in de realiteit niet zo in elkaar zit. Ik wil het hele verhaal met alles erop en eraan.”

Keira knikte. Ze was een cynische New Yorker, en de invalshoek van deze opdracht lag haar uitstekend. Het voelde alsof een perfecte kans op het perfecte moment op haar schoot beland was. Dit was haar kans om te schitteren, om haar stem en talent ten toon te spreiden, om te bewijzen dat ze haar plekje bij *Viatorum* verdiend had.

“Vergadering ten einde,” zei Elliot. Toen Keira opstond voegde hij toe, “Jij niet, mevrouw Swanson. We moeten de details kortsluiten met mijn assistent. Kom alsjeblieft even mee naar mijn kantoor.”

Terwijl de rest de vergaderzaal verliet, kruiste Nina’s blik die van Keira en ze deed even haar duim omhoog. Daarna liep Keira het hele kantoor door, naast Elliot, met haar tikkende hakjes en omgeven door de jaloerse blikken van haar collega’s.

Zodra de deur van Elliots kantoor dichtviel wist Keira dat nu het echte werk ging beginnen. Elliots assistente, Heather, zat al op haar plaats. Ze fronste in verwarring toen ze beseftte dat Keira voor de opdracht was uitgekozen, maar ze zei niets.

Jij bent alleen maar de zoveelste persoon aan wie ik ga bewijzen dat je het verkeerd hebt, dacht Keira.

Ze ging zitten, evenals Elliot. Heather overhandigde haar een map.

“Je vliegtickets,” legde ze uit. “En de gegevens van je verblijfplaatsen.”

“Ik hoop dat je een vroege vogel bent, want je vertrekt heel vroeg ’s ochtends,” voegde Elliot toe.

Keira glimlachte, hoewel haar gedachten langs alle geplande activiteiten raasde die ze in haar agenda had staan, alles dat ze nu zou moeten afblazen en zou missen. Koud zweet brak uit toen ze beseftte dat ze de bruiloft van Zachary’s zus Ruth zou missen, morgen nog wel. Daar zou hij niet blij mee zijn!

“Dat is geen probleem,” zei ze, terwijl ze neerkeek op de tickets in haar mapje, voor een vlucht van 6 uur ’s ochtends. “Helemaal geen probleem.”

“We hebben een schilderachtige kleine B&B voor je geboekt in Lisdoonvarna,” legde Elliot uit. “Geen luxe. We willen dat je alles ervaart.”

“Geweldig,” antwoordde ze.

“En verpruts dit niet, hoor je?” zei Elliot. “Ik neem een enorm risico met jou. Als je er een zootje van maakt kan je hier vertrekken. Begrepen? Er staan nog honderd andere schrijvers op je plekje te wachten.”

Keira knikte. Ze probeerde haar nervositeit niet op haar gezicht te laten zien, en brutaal en zelfverzekerd en doodkalm over te komen. Inwendig voelde ze alsof er duizend vlinders waren opgevlogen.

HOOFDSTUK TWEE

Later die avond, toen Keira thuiskwam in het appartement dat ze met haar vriend deelde, trilde ze nog steeds van opwinding en ongeloof. Haar hand beefde terwijl ze haar sleutel in het slot van de deur van hun appartement probeerde te wurmen.

Tenslotte kreeg ze de deur open en ging naar binnen. Er hing een geur van gekookt eten in de lucht, vermengd met de geur van schoonmaakmiddel. Zachary had schoongemaakt. Dat betekende dat hij kwaad was.

“Ik weet het, ik weet het, ik weet het,” begon ze voor ze hem zelfs maar in het oog kreeg. “Je bent boos. En het spijt me.” Ze smeed haar sleutels in de pot bij de deur en gooide de deur dicht. “Maar schatje, ik heb geweldig nieuws!” Ze deed haar hakken af en wreef in haar zere voeten.

Zachary verscheen in de deuropening van de woonkamer, met zijn armen over elkaar. Zijn donkere haar weerspiegelde zijn duistere gezichtsuitdrukking.

“Je hebt de brunch gemist,” zei hij. “Van begin tot eind.”

“Sorry!” smeekte Keira. Ze gooide zijn armen om zijn nek, maar toen hij weerstand bood besloot ze van opzet te veranderen. Ze zette een zwoele stem op. “Wat dacht je ervan dat we er ruzie over maken en ik het daarna goed maak?”

Zachary rukte haar armen van hem af en stampte de woonkamer in, waar hij op de bank plofte. De kamer was

werkelijk brandschoon. Zelfs zijn PlayStation was afgestoft. Hij was ditmaal, besepte Keira, nog veel bozer dan gewoonlijk.

Ze ging naast hem zitten en deed zachtjes haar hand op zijn knie. Ze streelde de denimstof onder haar vingertoppen. Zachary staarde recht vooruit naar de TV die niet aan stond.

“Wat wil je dat ik doe, Zach?” vroeg ze zacht. “Ik moet werken. Dat weet je.”

Hij ademde uit en schudde zijn hoofd. “Ik snap dat je moet werken. Ik werk ook. De hele wereld werkt. Maar niet iedereen heeft een baas die maar met zijn vingers hoeft te knippen om zijn hele personeel als een stel zombies te laten aandraven!”

Daar zat wat in.

“Wacht, je bent toch niet jaloers op Josh he?” vroeg Keira. De gedachte was lachwekkend. “Als je hem alleen al *ziet!*”

“Keira,” blafte Zachary, terwijl hij haar eindelijk aankeek. “Ik ben niet jaloers op je baas. Of in ieder geval niet op die manier. Ik ben er jaloers op dat hij zoveel van je krijgt, van je energie en je focus.”

Ditmaal was het Keira's beurt om te zuchten. Enerzijds begreep ze wel hoe het voor Zach aanvoelde. Maar aan de andere kant wilde ze ook graag zijn steun voor haar succes. Ze wilde dat hij deze golf uitzat, nu ze nog aan de onderste trede van de ladder stond. Het zou gemakkelijker worden zodra ze deze volgende stap in haar carrière gezet had.

“Ik heb dat ook liever niet,” stemde Keira in. “Maar er gaat geen verandering komen in de hoeveelheid moeite en energie die

ik in mijn baan steek. In ieder geval niet de komende maand.”

Zachary fronste. “Hoe bedoel je?”

Keira wilde niet te opgewonden klinken uit respect voor Zach, maar ze kon het niet helpen. Ze gilte bijna toen ze zei, “Ik ga naar Ierland!”

Er was een lange, lange stilte terwijl Zach die informatie in zich opnam

“Wanneer?” zei hij kil.

“Dat is het nu net,” antwoordde Keira. “Het is een personeelwisseling op het laatste moment. Josh heeft zijn been gebrOkén. Het is een heel verhaal!”

Zach keek haar alleen gekwetst aan terwijl ze doorratelde, wachtend op de uitkomst.

Keira kromp ineen op de bank en probeerde zich zo klein mogelijk te maken. “Ik vertrek morgen.”

Zachary’s gezichtsuitdrukking veranderde bliksemsnel. De regenwolken werden vervangen door donder en bliksem.

“Maar de bruiloft is morgen,” zei hij.

Keira greep zijn beide handen vast. “Het is vreselijke timing, ik zal de eerste zijn om dat toe te geven. Maar ik beloof je dat Ruth het niet erg zal vinden.”

“Het niet erg zal vinden?” snauwde Zach, terwijl hij zijn handen uit de hare rukte. “Je bent bruidsmeisje!”

Met een ruk stond hij op en begon te ijsberen terwijl hij met zijn handen door zijn haar ging. Keira sprong op en snelde op hem af. Ze probeerde hem met wat aanhalen te kalmeren. Maar

dit keer had Zach daar geen boodschap aan.

“Ik geloof dit gewoon niet,” zei hij verontwaardigd. “Ik speel de hele dag gastheer van een brunch voor *jouw* familie, zit Bryn aan te horen terwijl ze eindeloos doorwauwelt over hoe lekker haar nieuwe meditatieleraar wel niet is, en al die leeghoofdige meningen van haar – “

“He!” riep Keira, die nu boos begon te worden. Hij mocht niet haar grote zus bekritisieren.

“En in plaats van dat je me bedankt,” vervolgde Zach, “zadel je me hiermee op! Hoe moet ik dit verdomme aan Ruth vertellen?”

“Ik vertel het haar wel,” stelde Ruth voor. “Laat mij maar de boosdoener zijn, dat vind ik niet erg.”

“Jij bent ook de boosdoener!” riep Zach uit.

Hij stampte de woonkamer uit. Keira volgde hem hulpeloos. Ze waren twee jaar bij elkaar en in die tijd had ze hem nog nooit zo woest gezien.

Ze volgde hem naar de slaapkamer en zag hoe hij haar koffer vanonder het bed trok.

“Wat ben je aan het doen?” vroeg ze verbijsterd.

“Deze eruit halen,” snauwde hij terug. “Je kan niet weg zonder koffer, of wel?”

Keira schudde haar hoofd. “Ik weet dat je boos bent, maar nu ga je te ver.”

Ze pakte de koffer uit zijn handen en smet het op het bed. Ze vocht tegen de inwendige rang om die met kleding te gaan vullen.

Zach was even zijn kracht kwijt. Hij zakte in, ging op de rand van het bed zitten en deed zijn hoofd in zijn handen.

“Je verkiest altijd je werk boven mij.”

“Het spijt me,” zei Keira, zijn blik vermijdend terwijl ze haar lievelingstrui van de vloer pakte en hem stiekem in de koffer gooide. “Maar dit is een buitenkans die ik gewoon niet kan missen.” Ze liep naar haar kaptafel en rommelde door haar flesjes crème en parfum. “Ruth kan me toch niet uitstaan. Ze heeft me alleen bruidsmeisje gemaakt omdat jij het haar gevraagd hebt.”

“Omdat dat zo hoort,” zei Zach verdrietig. “Familiedingen doe je toch samen?”

Ze draaide zich om en stopte snel de spullen in haar koffer. Maar het viel Zach op wat ze aan het doen was, en zijn toch al duistere gezicht stond nu helemaal op onweer.

“Ben jij aan het *inpakken*?”

Keira verstijfde en kauwde op haar onderlip. “Het spijt me.”

“Welnee, het spijt je voor geen meter,” zei hij met een koude, afgemeten toon. Toen keek hij op en zei, “Als je gaat, weet ik niet of we wel bij elkaar kunnen blijven.”

Keira tilde een wenkbrauw op, perplex door de bedreiging. “Is dat zo?” Ze kruiste haar armen. Nu had hij haar aandacht te pakken. “Je stelt me dus een ultimatum?”

Zachary gooide zijn armen gefrustreerd de lucht in. “Doe nou niet alsof je me er niet toe dwingt! Kan je je werkelijk niet inzien hoe gênant het voor me zal zijn als ik morgen zonder jou op

Ruths bruiloft verschijn?”

Keira zuchtte, eveneens gefrustreerd. “Ik snap niet waarom je niet gewoon kan zeggen dat ik een geweldige buitenkans heb gekregen met mijn baan. Iets dat ik niet kon mislopen.”

“Het huwelijk van mijn zus is iets dat je niet kan mislopen. Het zou een prioriteit moeten zijn!”

Ah. Daar was het weer. Dat woord. Prioriteit. Dat waarvan Keira nooit aan Zach kon toegeven dat niet hij, maar haar carrière was.

“Het spijt me,” herhaalde ze, terwijl ze haar vastberadenheid voelde verzwakken. “Maar het kan gewoon niet. Mijn carrière moet op de eerste plaats komen.”

Ze liet haar hoofd naar beneden hangen, niet uit schaamte maar uit verdriet. Het had niet zo hoeven zijn. Zach had nooit hun relatie tegenover haar carrière moeten plaatsen. Dit was een strijd die hij onherroepelijk zou verliezen.

Keira wist niet wat ze nog meer kon zeggen. Ze keek naar Zachary's razende gezicht. Ze wisselden geen woord meer. Er viel niets te zeggen. Toen kwam Zach overeind, begaf zich de kamer uit en de gang op, greep zijn sleutels uit het bakje bij de deur, trok de deur open en knalde die achter hem dicht. Toen Keira het geluid van zijn optrekkende auto hoorde, wist ze dat hij deze avond niet meer terug zou keren; hij zou op Ruths opklapbare bank blijven slapen om zijn punt kracht bij te zetten.

Keira had het gevecht gewonnen, maar er zat geen vreugde in de overwinning. Ze zeeg neer op het bed naast de geopende

koffer, en voelde een harde brok in haar keel vormen.

Op zoek naar wat medeleven, pakte ze haar mobiel en belde haar moeder.

“Dag lieverd,” zei de vrouw, die direct opnam, alsof het zien van de naam van haar jongste dochter op de nummerherkenning haar tot ogenblikkelijke actie had gedreven. “Alle goed?”

Keira zuchtte. “Ik wilde je vertellen over een opdracht die ik vandaag op het werk heb gekregen. Het is een hoofdartikel. Ik mag naar Ierland vliegen.”

“Lieverd, dat is prachtig nieuws. Wat spannend! Gefeliciteerd. Maar waarom klink je dan zo terneergeslagen?”

Keira rolde op haar buik. “Zach. Hij is boos. Hij heeft min of meer gezegd dat het afgelopen is tussen ons als ik erheen ga.”

“Dat meent hij vast niet,” zei haar moeder sympathiek. “Je weet toch hoe mannen zijn. Als je je eigen prioriteiten boven die van hem plaatst kom je aan zijn ego.”

Keira trok afwezig aan de hoek van een kussensloop. “Het gaat meer om Ruths bruiloft morgen,” legde ze uit. “Hij vindt dat ik hem in de steek laat, dat ik hem laat zitten. Alsof de wereld vergaat als hij daar zonder partner aankomt.” Ze lachte wrang, maar werd begroet met stilte aan de andere kant van de lijn.

“O,” zei haar moeder.

“Wat O?” vroeg Keira met een frons.

Haar moeders stem verloor wat van zijn warmte. Er zat een randje aan dat Keira terdege herkende, aangezien ze het als kind vaak genoeg had gehoord. Afkeuring.

“Tja, ik realiseerde me niet dat je de bruiloft van zijn zuster zou missen,” zei ze.

“En dat verandert in jouw optiek de zaak?” zei Keira, nu wat norser.

Haar moeder antwoordde op de toon die Keira herkende als “diplomatiek.” “Als je al eerdere afspraken had. En dit is wel zijn zus. Alleen op een huwelijk te moeten verschijnen is erg rottig. Iedereen staart en fluistert. Hij zal zich flink ongemakkelijk voelen.”

“Ma!” jammerde Keira. “Dit is de jaren ’50 niet meer. Het gemak van een man is niet belangrijker dan de carrière van een vrouw!”

“Zo bedoel ik het helemaal niet, lieverd,” zei haar moeder. “Ik bedoel alleen dat Zachary een lieve jongeman is en dat er niets mis mee is de bruiloft tot prioriteit te maken. Je wil toch niet als je zus worden? Die is eeuwig op die datingwebsites, en maakt vreselijke avonden door met mannen die zeggen dat ze een meter tachtig zijn maar nauwelijks de een meter zestig halen!”

“Ma!” riep Keira weer, om een eind te maken aan haar loos gewauwel. “Op dit moment wil ik dat je me ondersteunt.”

Haar moeder zuchtte. “Dat doe ik ook. Ik ben heel blij voor je. En ik hou van je...passie. Echt waar.”

Keira rolde met haar ogen. Haar moeder was geen bolwerk van overtuigingskracht.

“Ik vind alleen dat je in dit geval voor je vriend moet kiezen. Ik bedoel, laten we wel wezen, wat is er nu belangrijker? Over

drie jaar neem je toch ontslag om kinderen te gaan krijgen.”

“Oké ma, hou maar op met praten!” snauwde Keira. Kinderen krijgen was zo ver van haar bed dat het een lachwekkende veronderstelling was.

“Lieverd,” zei haar moeder zalvend. “Het is ontzettend eervol dat je zo hard werkt. Maar de liefde is ook belangrijk. Net zo belangrijk. Misschien wel belangrijker. Betekent het schrijven van dit artikel echt meer voor je dan Zachary?”

Keira beseftte dat ze haar telefoon in een ijzeren greep had. Ze ontspande haar hand een beetje. “Ik moet ervandoor, ma.”

“Denk na over wat ik gezegd heb.”

“Doe ik.”

Met zwaar gemoed hing ze op. Het enthousiasme dat ze eerder vandaag gevoeld had was volledig verdwenen. Er was maar een persoon die haar nu kon opvrolijken, en dat was Bryn. Ze zocht de contactgegevens van haar grote zus op en belde haar.

“Dag zusje,” zei Bryn toen ze opnam. “Je hebt de brunch gemist.”

“Ik was aan het werk,” antwoordde Keira. “Joshua heeft ons allemaal gedwongen naar kantoor te komen, volgens mij uitsluitend om mooie sier te maken tegenover Elliot met het hoofdartikel over Ierland dat hij zou schrijven. Maar hij slipte en...tja, hij brak zijn been.”

“Meen je dat?” riep Bryn uit, gillend van de pret. “Hoe krijgt hij dat überhaupt voor elkaar?”

Keira voelde nu al dat haar mistroostigheid begon te

verdwijnen. Dat was de toverkracht van Bryn.

“Het was ongelooflijk,” zei ze. “Ik kon zijn bot zien. En toen blèrde hij over dat hij zijn dure broek had vernield!”

De twee zussen lachten samen.

“En wat gebeurde er toen?” vroeg Bryn, die precies het gefascineerde publiek was dat Keira in Zachary en haar moeder gezocht had.

“Hij werd afgevoerd op een brancard en ik realiseerde me dat de vergadering op het punt stond te beginnen – Elliot haat het wanneer mensen laat zijn – dus ging ik in de vergaderzaal zitten. En kennelijk is dat hem opgevallen, want hij heeft mij het stuk over Ierland toegewezen.”

“Dat meen je niet!” riep Bryn uit. “Echt waar? Mijn kleine zusje schrijft het hoofdartikel?”

Keira glimlachte. Ze wist wel dat Bryn niet helemaal begreep waarom dit zo belangrijk was voor haar, en dat minstens twintig procent van haar enthousiasme geveinsd was, maar ze waardeerde het. Het was de reactie die ze van Zach had willen zien.

“Jazeker. Het is geweldig. Maar ik moet morgen naar Ierland, dus mis ik Ruths bruiloft.”

“O pft. Nou en?” zei Bryn. “Dit is stukken belangrijker. Ik dacht sowieso niet dat je zo’n fan was van Ruth.”

“Ben ik ook niet. Maar ik ben wel een fan van *Zach*,” zei Keira, om Bryn duidelijk te maken waarom op het laatste moment naar Ierland vertrekken niet zo gemakkelijk was als het

wel leek. “Ik heb hem nu echt overstuur gemaakt.”

Bryn blies haar adem uit. “Hoor es. Zus. Ik snap dat dit moeilijk is. En ik mag die gast, echt waar, meen ik. Maar je moet gaan! Je moet dit doen. Ik vind het rottig om te zeggen, maar je moet hoegenaamd niet bij een man blijven die je achterhoudt. Als je toegeeft aan zijn eisen ga je alleen maar een hekel aan jezelf krijgen.”

“En als ik niet toegeef krijgt hij een hekel aan mij.”

“Juist. Het is niet leuk om te horen, maar soms kan het leven de liefde in de weg komen te staan. Twee mensen kunnen uitstekend bij elkaar passen, maar het is er niet de juiste tijd voor.”

Keira voelde een steek in haar borst bij de gedachte dat ze Zachary ten bate van haar werk in de steek zou laten. Maar misschien had Bryn gelijk. Misschien was het niet de juiste tijd voor hen.

“Dus, wat ga je doen?” vroeg Bryn, Keira uit haar dagdromen schuddend.

Keira ademde diep in. “Weet je wat, ik heb al teveel shit gepikt bij het beklimmen van de carrièreladder om bij dit laatste obstakel op te geven. Ik *kan* dit gewoon niet afslaan.”

Keira voelde haar ambitie weer binnenstromen. Het vooruitzicht Zachary in de steek te laten verdroot haar, maar ze zag geen andere weg. Als ze deze kans afsloeg was het einde verhaal met haar carrière. Zo was het en niet anders.

Ze moest gaan.

HOOFDSTUK DRIE

Met een brul als een misthoorn schudde Keira's wekker haar de volgende ochtend op een belachelijk vroeg tijdstip uit haar slaap. Ze rolde om en schakelde hem uit. Toen merkte ze op dat de andere kant van het bed leeg was. Zach had hier gisteravond niet geslapen.

Ze stond op, wreef de slaap uit haar ogen, en blikte de woonkamer in. Geen Zach. Dus hij was gisteravond niet teruggekeerd, precies zoals ze had voorspeld. Hij was waarschijnlijk bij Ruth blijven slapen.

Keira duwde haar teleurstelling en verdriet weg en nam een snelle douche, waarbij ze vocht om niet in slaap gesust te worden door het warme water. Ze trok gemakkelijke kleding aan voor de lange reis.

Ze pakte haar tas en controleerde dat ze de tickets en het reisplan had dat ze van Heather had gekregen. Toen ze tevreden was dat ze haar papierwerk en paspoort bij zich had, verliet ze het huis en sprong achterin een wachtende taxi.

Terwijl ze door de vroege ochtend-straten van New York City reed, pakte Keira even een momentje om haar razende gedachten op een rijtje te zetten. Dit gebeurde echt. Ze was echt op weg naar het buitenland voor haar werk, iets waarvan ze altijd al gedroomd had. Ze had alleen zo graag gehad dat Zachary dit moment met haar had gedeeld, in plaats van afstand te houden.

Het was op de luchthaven van Newark net zo druk als tijdens spitsuur op de metro. Om 5 uur 's ochtends beginnen was doodnormaal voor zoveel drukke carrièretypes, en Keira voelde een plotselinge opwelling van trots dat zij daar nu ook bij hoorde. Ze checkte haar bagage in en voelde zich een superster op LAX, met het hoofd fier opgeheven. Toen ging ze op zoek naar een cafeetje om wat haar ochtendkoffie te drinken en wat tijd te doden voor haar vlucht zou vertrekken.

Terwijl ze in het levendige cafeetje zat keek ze steeds maar weer op haar telefoon. Ondanks dat ze wist dat Zachary nog zou slapen, wilde ze wanhopig op een of andere manier met hem communiceren. Ze wist dat ze het juiste had gedaan door deze opdracht aan te nemen, en ze hoopte dat Zach het uiteindelijk ook zou zien. Of misschien was hun relatie werkelijk gedoemd te mislukken, zoals Bryn dacht. Misschien waren hun verschillende prioriteiten inderdaad een obstakel waar ze niet omheen konden.

Ze verzond een luchtig sms'je naar Zachary zonder iets te zeggen over hun ruzie. Ze hoopte dat hij misschien wat tegenover haar zou ontdooien als hij bij het ontwaken een lief berichtje zag.

Haar telefoon tinkelde en ze sprong op van opwinding, met de gedachte dat dit Zach was die antwoordde. Maar het was Heather, die wilde nagaan of alles volgens plan was verlopen en of ze op tijd was voor haar vlucht. Teleurgesteld sms'te Keira terug om Heather te laten weten dat alles in orde was.

Op dat moment hoorde ze de oproep tot boarden van haar

vlucht. Ze goot snel het laatste beetje koffie achterover en begaf zich naar de gate. Ze beloofde zichzelf dat ze Zachary zou bellen zodra ze geland was. Er was een tijdsverschil van vijf uur tussen New York en Ierland, daar zou ze steeds rekening mee moeten houden tijdens haar verblijf.

In het vliegtuig nestelde Keira zich in haar stoel, en keek nog een laatste keer of Zach een teken van leven had gegeven. Maar er was niets, en de stewardess keek haar afkeurend aan toen ze haar haar telefoon zag gebruiken na de oproep alle elektronica uit te schakelen. Met een zucht schakelde Keira haar telefoon uit en stak hem in haar zak.

Op dat moment kwam een groep op weg naar een vrijgezellenfeestje het vliegtuig binnen, luidruchtig kletsend. Keira kreunde. Dit ging een lange vlucht worden. Zeven uur, om precies te zijn, naar Shannon in County Clare. Het zou donker zijn wanneer landde, maar haar lichaam zou denken dat het middag was. Ze had gehoopt wat te kunnen slapen tijdens de vlucht, maar het rumoerige groepje mannen maakte aan die droom een einde.

Het vliegtuig begon te taxiën naar de startbaan. In een poging de luidruchtige vrijgezellengroep niet te hoeven horen, deed Keira oordopjes in en sloot haar ogen. Maar het was geenszins genoeg om hun luide gezever buiten te sluiten.

Het vliegtuig steeg op en Keira legde zich neer bij plan B: cafeïne. Ze wenkte de steward en besteld koffie, wetend dat dit de eerste van velen zou worden. Ze dronk het, geïrriteerd, op de

achtergrondmuziek van het vrijgezellenfeestje.

Terwijl ze de lucht doorkruisten besteedde Keira wat tijd aan het doorlezen van Heathers reisplan en herinneringen.

Er zijn geen taxi's, dus er wacht een huurauto op je op de parkeerplaats. Ik hoop dat je in een schakelauto kan rijden. En vergeet niet LINKS te rijden.

Het idee te moeten rijden met zo'n slaapgebrek baarde Keira zorgen. Ze had in geen tijden gereden, aangezien ze altijd de metro pakte. Schakelen was er nog een uitdaging bij. En aan de linkerkant rijden was nog mooier. Als ze enige kans wilde maken op het vermijden van een aanrijding, had ze een verdomd grotere hoeveelheid koffie nodig!

Je logeert in een traditionele Ierse kroeg en B&B, dus reken niet op een Hiltonbehandeling. Luxueus zal het niet worden.

Daar had Keira geen probleem mee. Sinds haar afstuderen was ze arme schrijfster geweest; hotels waren al jarenlang boven haar prijsklasse! Een maandje armoe ging wel lukken. Zolang niet verwacht werd dat ze in een buitenhuisje moest gaan plassen, was ze ervan overtuigd dat ze het meest eenvoudige verblijf wel zou overleven.

Je hebt de avond om gewend te raken voor het werk begint. We hebben een gids geregeld om je rond te leiden. Je gaat de koppelaar en eigenaar van het festival de volgende morgen ontmoeten. Het festival begint de avond daarop.

Tijdens het lezen van al die informatie begon Keira steeds enthousiaster te worden. De vlucht leek sneller te gaan dan

ze verwacht had, wat waarschijnlijk te danken was aan de adrenaline die door haar lichaam raasde. En waarschijnlijk ook aan de onvoorstelbare hoeveelheden cafeïne.

Keira landde goedgehumeurd op Shannon. Ze stapte uit het vliegtuig, de kille, frisse septemberlucht in. Ze had glooiende groene heuvels verwacht, en akkers vol koeien en schapen, maar de luchthaven van Shannon was geen schoonheid. De omgeving was wat geïndustrialiseerd, met grote grijze gebouwen zonder enige architecturale flair.

Het autoverhuurbedrijf was al net zo grimmig. In plaats van met een warme Ierse begroeting werd ze ontvangen door een jongeman met een stalen gezicht die zwijgend haar boekingspapier aannam en haar, eveneens zonder een enkel woord, de sleutels overhandigde.

Keira pakte de sleutels en vond de auto op de parkeerplaats. Het was onmogelijk klein. Ze ging aan de rechterkant zitten en herinnerde zich Heathers herinnering dat ze aan de linkerkant moest rijden. Het duurde even voor ze zich weer bekend had gemaakt met het systeem van versnellingspoken en koppelingspedalen, en toen was ze weg, uit Shannon geleid door het navigatiesysteem. Het zou ongeveer een uur duren voor ze haar bestemming van Lisdoonvarna bereikte.

Zodra ze de hoofdweg verlaten had reed ze plotseling op kleine kronkelweggetjes zonder trottoirs, verkeersborden of straatverlichting. Keira greep het stuur nerveus vast en wijdde ieder greintje energie en concentratie aan het rijden op weggetjes

die alsmaar smaller leken te worden.

Na vijftien minuten begon ze enigszins te ontspannen. Er was weinig verkeer, en dit kalmeerde haar een beetje omdat ze nu niet zo bang was voor een aanrijding. Ook de omgeving was bijzonder ontspannend, met eindeloze heuvels en akkers vol schapen. Het gras was het groenste dat Keira ooit had gezien. Ze draaide het raam omlaag om de frisse lucht op te snuiven, maar kreeg in plaats daarvan een stevige mestgeur naar binnen. Het raampje ging snel weer omhoog.

Er waren maar weinig verkeersborden om haar te leiden, dus ze was blij dat ze het navigatiesysteem had. Maar er waren geen lantaarnpalen, wat het rijden niet vergemakkelijkte, vooral met zoveel scherpe, blinde bochten. En de wegmarkeringen waren bijna volledig vervaagd. Keira was ook gedesoriënteerd door het linksverkeer. De moeizame rit werd nog verergerd door de enorme hoeveelheid tractoren die ze moest inhalen!

Toen werd de weg zo smal dat er slechts plek was voor een enkele auto. Keira belandde bijna frontaal in het tegemoetkomend verkeer en moest met piepende banden remmen. De auto fladderde naar de kant van de weg en schampte de heg. Keira stak een hand omhoog om haar excuses aan de chauffeur van de andere auto aan, maar die glimlachte slechts terug, alsof er niets aan de hand was, en reed een stukje achteruit om ruimte te maken zodat ze door kon rijden. Thuis in New York City had zo'n incident Keira een stevige scheldpartij opgeleverd. Ze begon al kennis te maken met de beruchte Ierse gastvrijheid.

Met haar hart nog altijd in haar keel van schrik over de bijna-aanrijding, wist Keira beetje bij beetje de andere auto te passeren.

Ze vervolgde haar weg behoedzaam, nog banger voor de weggetjes dan eerst. Ze hoopte dat het schampen van de heg niet in de verf van de auto te zien was – ze had zo'n vermoeden dat haar werk het haar niet in dank zou afnemen als ze terugkeerde met een torenhoge rekening van het autoverhuurbedrijf voor schade!

De laatste restjes enthousiasme die ze had bezeten voor ze aan de ellendige rit begon, waren aan het opdrogen. Adrenaline en koffie konden haar niet verder dan helpen. In plaats bewondering voor de natuurschoonheid, zag ze haar omgeving nu als karig en enigszins grauw. De enige levende wezens om haar heen waren schapen. Er waren wat oude stenen boerenhoeves die verlaten waren en afbrokkelden. Boven op de heuveltop zag Keira ook een verlaten kasteel tussen een paar bomen staan, en vroeg zich af hoe men zo'n historisch oud gebouw zo had kunnen laten verweren.

In haar hoofd begon ze aantekeningen te maken voor haar artikel, de cynische inslag die Elliot wilde indachtig. In plaats van de schoonheid van de kust, richtte ze zich op de grijze wolken. In plaats van het wonder van het weidse uitzicht op de oceaan vestigde ze de aandacht op het sombere rotsgebergte in de verte. Hoewel het enerzijds onvoorstelbaar mooi was, bedacht Keira dat het ontmaskeren van de romantiek van Ierland niet zo'n vreselijke

uitdaging zou worden. Ze moest alleen weten waar ze moest kijken en hoe ze de zaken kon omdraaien.

Ze reed langs een handvol kleine dorpjes, omgeven door stenen muren. Eentje heette Killanaboy, en ze lachte hardop. Snel zond ze een foto van het naambord van het dorp naar Zach, en hoopte dat hij het zou waarderen.

Ze was zo afgeleid door het komische naambord dat Keira bijna het volgende obstakel op de weg niet opmerkte – een kudde schapen! Ze ging op de remmen staan en kwam net op tijd tot stilstand, waarbij de auto afsloeg. Het duurde even ze van de schrik bekomen was. Ze had daar een hele schapenfamilie omver kunnen maaien!

Keira pakte even een momentje om haar hartslag weer te doen kalmeren. Ze greep haar telefoon en maakte een foto van het groepje schapenbillen. Ze verzond het naar Zach met de titel: *vreselijk druk verkeer hier.*

Natuurlijk ontving ze geen antwoord. Gefrustreerd door zijn totale gebrek aan interesse stuurde ze dezelfde foto's naar Nina en Bryn. Beiden antwoordden vrijwel direct met lachende emoji's, en Keira knikte, tevreden dat tenminste iemand in haar leven aandacht schonk aan haar avonturen.

Keira bracht de motor weer op gang en haalde stapvoets het konvooi schapen in. Ze bekeken haar met alwetende blikken, en bijna bood ze hardop haar excuses aan. Het begon donker te worden, waardoor de rit zelfs nog benarder leek. Het hielp niet dat de enige gebouwen in verre omstreken kerken waren, terwijl

plechtige standbeeldjes van de Maagd Maria aan de kant van de weg stonden te bidden.

Eindelijk arriveerde Keira dan toch in Lisdoonvarna, en was blij verrast door wat ze zag. Het leek in ieder geval op een plek waar mensen woonden! Er waren straten waar meer dan een huis stond, waardoor het als een stadje aanvoelde...bijna. Alle gebouwen, huizen en winkels waren klein en bijzonder, stonden vlak aan de weg, en waren in vrolijke regenboogkleuren geschilderd. Keira was blij eindelijk ergens te zijn dat leek op een gemeenschap, in plaats van enkele woonhuizen verbonden door wegen.

Ze ging langzamer rijden en volgde de wegbewijzing tot ze het adres zocht waar ze naar op zoek was, de St. Paddy's Inn. De B&B stond vlak op de hoek van twee wegen, en was een donkerrood bakstenen gebouw van drie verdiepingen. Van buiten zag het er in Keira's optiek erg Iers uit.

Ze parkeerde op de kleine parkeerplaats, sprong de auto uit en greep haar bagage uit de achterbak. Ze was bekaf en wilde naar binnen om uit te rusten.

Maar toen ze dichterbij kwam, beseftte ze dat rust er niet in zou zitten. Want zelfs van hieraf kon ze de geluiden van vrolijke conversaties en luidruchtig debat horen. Ze kon ook het geluid van live muziek horen, van violen, piano's en accordeons.

Een bel boven de deur tinkelde toen ze naar binnen liep. Daar zag ze een kleine, donkere kroeg met oud, rood behang en enkele ronde houten tafeltjes. Het was tot de nok toe gevuld met mensen,

allemaal met een biertje in de hand. Ze keken haar aan alsof ze meteen konden zien dat ze hier niet hoorde, dat ze niet gewoon een toerist was, maar een Amerikaanse bovendien.

Keira was enigszins overdonderd door de cultuurshock.

“Wat kaan ik je inschenk’n?” zei een man met een sterk accent dat Keira nauwelijks kon verstaan. Ze draaide zich om naar de bar en zag er een oude man achter staan. Hij had een gerimpeld gezicht en uit het midden van zijn verder kale hoofd stak een toefje grijs haar.

“Ik ben Keira Swanson,” zei Keira, terwijl ze op hem af liep. “Van het *Viatorum* tijdschrift.”

“Ik kaan je niet hor’n! Luider praat’n!”

Keira verhief haar stem boven de live muziek en herhaalde haar naam. “Ik heb hier een kamer gereserveerd,” voegde ze toe, toen de man haar slechts aan keek met een niet-begrijpende frons. “Ik ben een schrijver uit Amerika.”

Tenslotte leek de man dan toch te begrijpen wie ze was en wat ze hier deed.

“Natuurlijk!” riep hij uit terwijl een glimlach zich over zijn gezicht verspreidde. “Van die krant met die chique Latijnse naam.”

Hij had een warme uitstraling, als een lieve grootvader, en Keira voelde zich weer ontspannen.

“Die bedoel ik,” bevestigde ze.

“Ik ben Orin,” zei hij. “Ik ben de eigenaar van de St. Paddy. Ik woon hier ook. En deze is voor jou.” Plotseling werd een pint

Guinness op de bar voor Keira gekwakt. “Een traditioneel St. Paddy-welkom.”

Keira was verrast. “Ik ben niet zo’n drinker,” lachte ze.

Orin zond haar een blik. “Wel terwijl je in County Clare bent, meissie! Je bent hier om plezier te maken, evenals de plaatselijke bewoners. Plus, we moeten een toast uitbrengen op je veilige reis! Met dank aan de Heilige Maria.” Hij maakte een kruisteken.

Keira voelde zich wat bedeesd toen ze de Guinness in ontvangst nam en een slokje nam van de romige vloeistof met een sterke smaak. Ze had nooit eerder Guinness geproefd en vond het niet erg lekker. Na een enkel slokje wist ze al dat ze nooit de hele pint op zou kunnen drinken.

“Mensen,” riep Orin naar de klanten van de kroeg, “dit is de Amerikaanse verslaggever!”

Keira kromp ineen toen de hele kroeg zich naar haar omdraaide en begon te klappen en juichen alsof ze een of andere beroemdheid was.

“We vinden het erg spannend dat je hier bent!” zei een vrouw met pluizig haar, die een beetje te dicht naar haar toe leunde en iets te breed glimlachte naar Keira’s smaak. Toen voegde ze met een ondertoon toe, “Misschien zou je die Guinness-snor willen afvegen.”

Met wangen die brandden van schaamte veegde Keira snel het schuim van haar bovenlip. Een seconde later drong een andere klant zich naar voren, anderen met haar ellebogen uit de weg duwend – niet dat iemand daar een probleem mee leek te hebben.

Ze morste iets van haar drankje toen ze struikelde. “Ik kan niet wachten om je artikel te lezen!”

“O, bedankt,” zei Keira terwijl ze haar schouders ophaalde. Het was niet in haar opgekomen dat de mensen hier zouden willen lezen wat ze over hen schreef. Dat zou die cynische inslag er niet gemakkelijker op maken.

“Wat heeft je ertoe gebracht om journalist te worden?” vroeg de man naast haar.

“Ik ben alleen maar een schrijver,” zei Keira blozend, “geen journalist.”

“Alleen maar een schrijver?” riep de man uit. Hij verhief zijn stem en keek om zich heen om de aandacht van anderen te trekken. “Horen jullie dat? Ze zegt dat ze *alleen maar* een schrijver is. Nou, ik kan nog amper een pen vasthouden, dus wat mij betreft ben je geniaal.”

Iedereen lachte. Keira nipte nerveus aan haar Guinness. De Ierse gastvrijheid was zeer verwelkomend, maar eveneens een cultuurshock. Ze kromp ineen bij de gedachte aan de honderden manieren waarop ze deze tent in haar stuk zou kunnen neersabelen.

“Ik laat je je kamer zien,” zei Orin eindelijk, toen ze bijna de helft van de Guinness naar binnen had weten te werken.

Ze volgde hem een krakende, smalle trap op, en toen door een gang met versleten tapijt dat sterk naar stof rook. Keira liep in stilte, nam alles in zich op, en formuleerde snijdende zinnen in haar hoofd terwijl ze het ouderwetse interieur bekeek. De

muren waren behangen met vervaagde foto's van plaatselijke voetbalelftallen uit het verleden, en Keira grijnsde toen ze zag dat de meeste spelers dezelfde achternaam hadden, O'Sullivan. Ze nam stiekem een foto van een van de zwart-witte elftallen en stuurde die naar Zach met de ondertitel: *Meneer O'Sullivan is kennelijk behoorlijk vruchtbaar.*

“Alsjeblieft,” zei Orin, terwijl hij een deur opendeed en haar naar binnen leidde.

De kamer was afschuwelijk. Hij was wel groot, met een tweepersoonsbed en een enorm raam, maar vreselijk ingericht. Het behang was van een soort perzikkleur, met een vlekken die jaren van vieze handafdrukken deden vermoeden. Er lag een dun dekbedje op het bed, dat gewatteerd was maar niet op een lieflijk-boerenhuis-manier, maar meer op een zelfs-niet-te-gebruiken-door-de-tweedehandswinkel-manier.

“Dit is de kamer met het bureau,” zei Orin, glimmend van trots, terwijl hij gebaarde naar een klein houten bureautje onder het raam. “Zodat je kan schrijven.”

Keira bloosde. Inwendig was ze ontsteld dat ze in een hele maand in deze groezelige kamer zou moeten doorbrengen, maar ze wist een dankbaar, “Dankjewel” eruit te persen. En zij maar denken dat ze wel een maandje armoe zou kunnen leiden!

“Wil je even bijkomen voor je Shane ontmoet?” vroeg Orin.

Keira fronste verward. “Wie is Shane?”

“Shane Lawder. Je gids. Voor het festival,” legde Orin uit.

“Natuurlijk,” zei Keira, die zich herinnerde dat Heathers

aantekeningen een gids hadden vermeld. “Ja, ik zou Shane graag willen ontmoeten.” Ze had geen enkele behoefte ook maar een minuut nog in de kamer te moeten doorbrengen, dus ze gooide haar tas op het bed en ging weer de krakende trap af.

“Shane!” riep Orin toen hij weer achter de bar stond.

Tot Keira’s verrassing antwoordde de violist. Hij plaatste zijn instrument op de grond – hoewel de groep muzikanten met wie hij speelde rustig doorging, alsof er niets was gebeurd – en kwam naar haar toe.

Vanonder zijn woeste baard kon Keira een strakke kaaklijn ontwaren. Sterker nog, zonder zijn haar, dat nodig geknipt moest worden, en zijn groezelige kleding, zou Shane een knappe vent zijn. Keira geneerde zich dat ze zoiets dacht, helemaal nu niet zo lekker ging met haar en Zach, maar toen dacht ze aan Bryns motto: *Kijken mag*.

“Je lijkt niet erg op een Joshua,” zei Shane terwijl hij haar de hand schudde.

“O, heeft niemand dat aan je gezegd?” zei Keira. “Er kwam iets tussen, dus ik ben in zijn plaats hierheen gestuurd. Sorry.”

Shane keek haar schalks aan. “Wat nou sorry? Ik breng liever dertig dagen door met zo’n mooie dame als jij. Niet lullig bedoeld tegenover die Joshua ofzo, hij zal vast een enorm lekker ding zijn, maar hij klinkt niet helemaal als mijn type. Man zijnde, weetjewel.”

Keira slikte. Ze had niet verwacht dat Ierse mannen zo recht voor hun raap zouden zijn. Maar ze dacht weer aan Zach, en

herhaalde de mantra in haar hoofd dat ze alleen maar wat zat te kijken.

Terwijl Shane op de kruk naast haar ging zitten plaatste Orin een pint Guinness voor elk van hen op de bar. Keira kreunde inwendig. Zoveel alcohol kon ze niet aan!

Shane dronk diep van zijn drankje, en spreidde toen wat documenten over de bar.

“Het Festival van de Liefde duurt dertig dagen,” legde hij uit. “De meeste activiteiten vinden ’s avonds plaats, dus ik heb een programma gemaakt van plaatsen die we kunnen bezoeken terwijl je hier bent, zodat je een beter idee krijgt van het hele land. We beginnen met de Burren voor de bergtaferelen, dan de Klippen van Moher om naar de oceaan te kijken, en dan gaan we naar het volgende graafschap, Kerry, naar een prachtig landhuis in Killarney, en dan door naar Dingle.”

“Ik dacht dat je me alleen door het festival zou leiden,” zei Keira. “Niet door het hele land!”

“Als je overdag niet een beetje afstand neemt van Lisdoonvarna wordt je gek,” legde Shane uit. “De hoeveelheid mensen die komt en gaat, het wordt wat teveel.”

Keira lachte inwendig. Ze betwijfelde ten zeerste dat Lisdoonvarna tijdens het festival zo hectisch zou zijn als New York City op een doordeweekse dag.

“Er wordt enorm veel gedronken,” vervolgde Shane. “Sommige feestjes gaan door tot de kleine uurtjes van de volgende dag. Ik zeg sommige, ik bedoel de meeste.”

Keira dacht aan het rumoerige vrijgezellenfeestje waarmee ze de vlucht had gedeeld en vroeg zich af of ze de komende maand volledig verstoken zou zijn van slaap.

“Dit ziet er geweldig uit,” zei ze, terwijl ze het programma doorlas. “Maar ik heb iedere dag wat tijd nodig om te schrijven. Het kan niet allemaal lang leve de lol zijn.”

Shane grijnsde naar haar. “Je bent hier net, en nu al denk je aan werken?”

“Ik moet wel,” legde Keira uit. “Dit is enorm belangrijk voor me. Ik wil het niet verprutsen.”

“En niet verprutsen staat gelijk aan geen plezier?”

Keira was niet in de stemming om haar levensbeslissingen te verdedigen. Ze had daar al ruimschoots genoeg van na Zach en haar moeder.

“Het betekent alleen dat ik iedere dag wat tijd reserveer om te schrijven,” sprak ze hem tegen, met een ietwat snibbige toon.

Shane's gezicht bleef evenwel vertrokken in een geamuseerde grijns. Hij nam een trage slok van zijn pint. “Jij bent een van die keurige types, of niet?” grapte hij. “Het werk gaat altijd voor.”

Keira keek hem meewarig aan. “Ik weet niet hoe het mogelijk is dat je me denkt te kennen,” zei ze. “Je kent me net vijf minuten.”

Shane bleef maar grijzen. Hij antwoordde niet, alsof de discussie al afgesloten was.

Keira werd gespannen. Hij was weliswaar een knappe vent, maar als hij zo doorging zou hij haar flink op de zenuwen werken.

Ze wist niet of ze dertig dagen van plagerijen en drank en geen ruimte om te schrijven wel aankon.

Misschien zou deze opdracht moeilijker worden dan ze verwacht had.

*

Rond middernacht wist Keira zich eindelijk te excuseren. Ze was de tel kwijtgeraakt van de pinten Guinness die Orin en Shane hadden gedronken, maar ze waren gelukkig opgehouden met hun pogingen haar over te halen hen bij te houden. Desondanks tolde haar hoofd terwijl ze de trap opliep naar haar kamer.

Ze deed de deur dicht, maar het dreunende geluid van de muziek en vrolijkheid beneden hield niet op. Keira voelde zich gespannen, alsof ze te strak was opgewonden. Ze bekeek haar telefoon, maar zag geen bericht van Zach. Nu zou hij toch echt de kans hebben gehad om haar berichtjes te lezen. Dat betekende dat hij haar negeerde. *Lekker volwassen*, dacht Keira.

In ieder geval had ze berichtjes terug ontvangen van Nina en Bryn, met een hele rits aan vragen. Ze sms'te Nina – die het stuk zou redigeren – om haar te vertellen dat ze een propvol programma had en ze de eerstkomende tijd geen schrijfwerk kon verwachten. Naar Bryn sms'te ze een korte beschrijving van Shane's lichaamskenmerken en wat emoji's van vlammetjes.

Hij is wel een eikel. Een van die arrogante figuren die denkt dat het leuk is om je te pesten.

Bryns antwoord liet niet lang op zich wachten. *Het IS ook leuk.*

Keira lachte en stopte haar telefoon weg. De muziek beneden zou haar zeker een paar uren wakker houden, dus ze kon evengoed wat tijd op haar laptop besteden. Ze pakte het uit haar tas en begon een e-mail naar Elliot te schrijven met wat eerste ideetjes over de invalshoek van het artikel. Dankzij al die pinten Guinness merkte ze dat ze nog een sarcastischere toon aansloeg dan ze had verwacht.

Als je je ooit hebt afgevraagd hoe een tapijt ruikt waarin gedurende tientallen jaren oude Guinness is gestampt, dan kan je je hart ophalen in het St. Paddy's Inn in Lisdoonvarna in County Clare. Als exotische Amerikaan wekte mijn komst een stortvloed aan verstikkende Ierse gastvrijheid op. Ik zeg verstikkend, want het is gewoon niet mogelijk om de overweldigende hoeveelheden alcohol af te slaan. Vandaar dus ook de bovengenoemde geur van oude Guinness in iedere groef van deze groezelige, bedompte, aftandse kroeg. Sterker nog, deze tent is zo doordrenkt van Guinness dat de tapijten, gordijnen en het behang allemaal plakkerig aanvoelen. Laten we maar zeggen dat het me niet zou verbazen als het water van mijn ochtenddouche (in de ouderwetse, pietepouterige aangrenzende badkamer) er zwart met een schuimkraag uitstroomt...

Op die bijtende toon ging ze nog een tijdje door. Ze wist dat het gemeen was om de B&B en de vriendelijke mensen die ze tot nu toe had ontmoet zo van langs te geven, maar ze kon zichzelf gewoon niet tegenhouden.

Ze beëindigde haar schrijfwerk en verstuurde de e-mail. Elliot antwoordde vrijwel direct met een complimenteuze e-mail.

Ga zo door, Keira. Dit is goud!

Op dat moment ging Keira's telefoon af. Het was Bryn. Keira zuchtte, besefvend dat ze vanavond geen werk meer gedaan zou krijgen. Ze sloot haar laptop en nam op. Intussen klom ze het bed in.

“Hoe is het?” vroeg ze aan haar zus.

“Ik heb net een waardeloze date gehad,” legde Bryn uit. “Dus ik dacht je even te bellen om wat meer te weten te komen over die lekkere gids.”

Keira lachte. “Nou ja, hij heeft teveel haar. En zijn kledingsmaak is om te huilen. Maar met een beetje schrobben komt hij wel goed uit de bus.”

“Ik denk dat je voor moet gaan,” zei Bryn.

Keira zoog de adem in, verrast door hoe bot Bryn was, zelfs voor haar doen. “Hoe moet het dan met Zach!” lachte ze.

“Hoe moet wat dan met hem?” antwoordde Bryn minachtend.

Keira kreunde. “Hij is mijn *vriend*,” herinnerde ze Bryn. “En zelfs als Shane zijn haren laten knippen en zijn hele klerenkast vervangt kan ik nog steeds geen vijf minuten in zijn gezelschap verkeren zonder hem te wurgen.”

Bryn lachte. “Dat gaat de komende weken wat lastig maken he?”

“Dat, en het feit dat mijn kamer boven een kroeg zit die geen sluitingstijd lijkt te hebben, maar wel een live band vierentwintig

uur lang, zeven dagen per week.”

“Dat klinkt super,” sprak Bryn haar tegen. “Jemig Keira, je werkt zo hard dat je niet eens kan zien in wat voor gave situatie je verkeert! Je hebt me net verteld dat het feest nooit ophoudt en met een *kreun*.”

“Je klinkt net als Shane,” antwoordde Keira. “Als ik niet wil drinken of dansen of lol wil trappen dan hoef ik dat helemaal niet!”

Zij en Bryn beëindigden hun gesprek, en Keira merkte dat ze, ondanks al het lawaai van beneden, nauwelijks haar ogen open kon houden. Dus nestelde ze zich onder het dunne dekbed en legde haar hoofd te rusten op het bobbelige kussen. Er was nog altijd geen antwoord van Zach op haar komische sms'jes. Ze probeerde hem te bellen, maar de telefoon rinkelde en rinkelde maar.

Ze bekeek Instagram en zag foto's van Zach op Ruths bruiloft. Hij zag er prachtig uit in zijn pak, maar zijn gezichtsuitdrukking was zo eenzaam. Hij leek ongemakkelijk daar zo alleen te staan, en ze schaamde zich dat ze daar niet met hem was geweest. Misschien had haar moeder toch gelijk. In je eentje naar een bruiloft gaan was duidelijk ontzettend gênant.

Terwijl ze in slaap viel, begon Keira te dromen dat ze op de bruiloft was met Zach. Alleen was het niet Zach, het was Shane, geschoren en strak in het pak. Hij was nog knapper dan ze zich had voorgesteld.

Keira schrok wakker. De zaken stonden er al moeilijk genoeg

voor zonder dat ze verliefd werd op haar gids!

Ze duwde alle gedachten uit haar hoofd en viel eindelijk in een diepe slaap.

HOOFDSTUK VIER

“Heb je lekker geslapen?” vroeg Orin zodra Keira de volgende ochtend vroeg de trap afliep en uitkwam in het kroeggedeelte van de B&B.

Ze wreef over haar slaperige ogen. “Ja, bedankt.” De leugen ging haar gemakkelijk af. Ze deed liever alsof ze zeer tevreden was met haar gammel bed, dun dekbed, en bobbelige kussens dan dat ze ging klagen en Orin er ophef over zou maken. Per slot van rekening kon ze er later over schrijven, en op die manier louterend haar hart luchten.

“Ga lekker zitten en eet wat ontbijt,” zei Orin, die haar naar een tafeltje bracht en koffie voor haar plaatste. Het werd al gauw gevolgd door een kommetje pap. Hij ging tegenover haar zitten. “Ik heb het op de Ierse manier gemaakt. Ik hoop dat je het lekker vindt.”

Hij grijnsde nogal breed.

“Wat is de Ierse manier?” mompelde Keira wantrouwend.

Ze nam een slokje van haar koffie en was verrast hoe lekker die was. Wat de Ierse manier ook mocht zijn, ze kon er niet over klagen! Toen lepelde ze wat pap in haar mond en slaakte bijna een verrukte uitroep. Ze had nog nooit zoiets romigs, zo ontzettend fantastisch geproefd.

“Tjesis, hoe smaakt dit toch zo lekker?” zei Keira terwijl ze weer een hap pap verorberde. “Krijgen de koeien biologisch gras

te eten en worden ze gemolken door de handen van maagden?” grapte ze.

Orins grijns werd nog breder. “Baileys in de koffie. En een scheutje whiskey in de melk.”

Keira was geschokt. “Alcohol om acht uur ’s ochtends?” zei ze verstikt. “Is dat wel een goed idee?”

Orin knipoogde. “De beste manier om je dag te beginnen. Dat en een stevige wandeling. En die krijg je zodra ik je naar je ontmoeting breng met William Barry, die de leiding heeft over het festival.”

Keira beseftte toen dat Orin al klaar stond om de B&B te verlaten. Hij droeg laarzen die tot halverwege zijn kuiten kwamen alsof hij waterplassen verwachtte. Of modder. Hoe dan ook was Keira niet in de stemming voor een wandeling.

“Dat hoeft niet, hoor,” zei ze. “Ik heb GPS in de auto dus ik zal niet verdwalen/”

Orin wees naar haar koffie. “Dat is niet de reden waarom ik het doe.”

Het cynische gedeelte van Keira’s brein vroeg zich af of Orin haar opzettelijk alcohol had gevoerd zodat ze zijn aanbod van een wandeling niet kon afslaan. Maar ze wist dat dat onzin was. Orin was gewoon een lieve oude man die trots was op zijn stadje. Hij wilde het laten zien aan de cynische New Yorker met wie hij was opgezadeld.

“Kom maar mee,” vervolgde Orin. “Je bent hier toch om het ware Ierland te leren kennen! Om te leven als een plaatselijke

bewonder! Je kan niet echt weten hoe we werkelijk leven als je niet in onze voetstappen bent gevolgd!!

Hij trok speels aan haar arm. Zijn enthousiasme begon in overredingskracht om te slaan en Keira beseftte dat ze zijn aanbod onmogelijk kon afslaan. Orin zou haar naar die vergadering laten lopen, wat ze ook zei! Weigeren bestond gewoon niet.

Ze gaf toe en dronk het laatste beetje alcoholische koffie op. Ze voelde de gevolgen daarvan zodra ze opstond. Toen verlieten zij en Orin de bedompte B&B en kwamen in het felle zonlicht van de ochtend. Ook al was de lucht grijs getint, Keira moest toch haar ogen dichtknijpen tegen de felle schittering.

“Ga je gang,” zei ze tegen Orin, terwijl ze het enige pad bekeek, een bochtig plattelandsweggetje dat naar de voet van de heuvel kronkelde. Er waren hier en daar aan weerszijden enkele gebouwtjes, maar het werd voornamelijk omringd door weelderige groene akkers vol schapen.

“Het is zo’n drie kilometer lopen naar het stadhuis als we de weg blijven volgen,” zei Orin. “Maar als we door de akkers lopen is het de helft van de afstand. Natuurlijk heeft de boer wel het recht om op ons te schieten, gezien het feit dat we zonder toestemming op zijn terrein zijn, maar iedereen kent iedereen hier dus het komt wel goed.”

Keira slikte. “Laten we ons maar aan de toeristische route houden,” zei ze.

“Wat jij wilt,” zei Orin nonchalant, duidelijk zonder haar schrik op te merken.

Ze begonnen aan hun wandeling. Ondanks het vroege uur leek iedereen die ze tegenkwamen gelukkig en vriendelijk. Toen ze de hoofdstraat bereikten (als die zo genoemd kon worden) was er zelfs een klein groepje muzikanten dat violen en accordeons bespeelde, en oude volksliedjes zong. Mensen dansten en zongen mee. Keira kon haar ogen amper geloven. Hoe kon een plek zo'n collectieve blijdschap herbergen? Misschien had ze het niet bij het rechte eind gehad toen ze haar harde, snelle oordelen geveld had.

“Hier zijn we dan,” zei Orin, toen ze hun bestemming bereikten.

Evenals alle andere gebouwen in Lisdoonvarna, was deze in fel geschilderd, in donkeroranje ditmaal, waarmee het een bijdrage leverde aan de regenboogstraten. Een bord boven de deur verkondigde: Huis van de Koppelaar. De deur zelf was bedekt met plaatjes van Cupido.

Keira trok een wenkbrauw op bij het aanschouwen van deze kitsch, en ging achter Orin aan naar binnen. Een oude heer kwam overeind van achter zijn bureau en liep op haar af.

“William Barry,” zei hij, met een uitgestoken hand. “Jij bent de Amerikaanse journalist.”

Keira schudde haar hoofd. “Ik ben reisschrijver, geen journalist.”

“Dus dit stuk gaat niet in de *New York Times* verschijnen?” vroeg William met een frons.

Keira wierp een smekende blik op Orin. Leefde William

werkelijk in de veronderstelling dat ze voor een of andere gigantische organisatie werkte? Wat als Heather de waarheid enigszins verbogen had toen ze deze reis organiseerde, wetende dat Josh geen probleem zou hebben met liegen en vleien om zijn doel te bereiken?

Plotseling barstte Orin in lachen uit. Keira keek weer naar William. Ook hij lag dubbel van het lachen.

“Je had je gezicht moeten zien!” riep hij uit, terwijl zijn gezicht knalrood werd.

Keira kon de grap er niet helemaal van inzien. Er stond voor haar zoveel op het spel met deze eerste echte opdracht, dat ze plagerijen niet kon velen.

“Ga zitten, ga toch zitten,” zei William toen hij opgehouden was met lachen.

Keira trok een van de houten stoelen naar zich toe en nam plaats aan het bureau. Orin ging naast haar zitten. Net toen William ging zitten kwam een vrouw met vuurrood haar binnen met een dienblad waarop een theepot, kopjes en een melkkannetje stonden.

“Dit is mijn secretaresse, Maeve,” zei William toen de vrouw het dienblad had neergezet. “Bedankt, lieverd.”

Ze verliet de kamer en William schonk de kopjes thee in. Het maakte niet uit dat Keira niet zo'n theedrinker was, ze voelde zich niet in staat het af te slaan, en nam daarom het kopje zonder protesteren aan.

William vouwde zijn handen op de tafel. “Ik moet zeggen,

we zijn erg enthousiast over je komst, Keira. Door de manier waarop de wereld aan het veranderen is met al die datingsites op het Internet, wordt het steeds lastiger om klanten te krijgen. Ik hoop dat jouw stuk wat hernieuwde interesse kweekt.”

Keira bedekte haar schuldige gezichtsuitdrukking met haar theekopje. Ze was beschaamd over de wetenschap dat ze zo'n bijtend stuk zou schrijven. William en Orin leken haar lieve, goudeerlijke mensen, en ze hadden haar zo gastvrij onthaalt. Maar ze had haar opdracht, en haar instructies. Ze maakte zichzelf wijs dat het onderuithalen van een mal festival aan de andere kant van de wereld door een blad dat niet even in Ierland geïmporteerd werd, nu niet bepaald de doodsklap kon geven aan de zaak.

“Ken je de geschiedenis van het festival?” vervolgde William.

“Ik heb me wat ingelezen voor mijn komst,” zei Keira knikkend.

Maar toen William aan een monoloog begon over het festival hield ze haar mond. Het was wel duidelijk dat ze op een verbale geschiedenis onthaald zou worden, of ze wilde of niet.

“Mijn vader deed hierin. Zijn vader voor hem. Sterker nog, de Barry's zijn al zo lang als men zich kan herinneren koppelaars geweest. Vroeger werden edelen die bezoeken brachten voor het water gekoppeld aan mooie jonge plaatselijke meisjes. Er wordt gezegd dat Ierse meisjes enorm vruchtbaar zijn, zie je, en dat was het grootste verkoopargument van de koppelaar.”

Keira kon maar amper een uitdrukking van walging op haar

gezicht tegenhouden. Maar William merkte het niet en vervolgde zijn verhaal.

“Gewoonlijk vond het plaats net na de oogst, wanneer de meisjes op hun molligst waren en hun borsten het volst. Een goede koppelaar zorgde er wel voor dat de meisjes getrouwd en afgevoerd waren voor de winter, aangezien de kans bestond dat ze tijdens de winter longontsteking zouden oplopen en overlijden.”

Keira perste haar lippen samen om niet te giechelen. Ze kon niet zien of William over het een en ander in de maling liep te nemen, maar ze had zo'n vermoeden dat hij doodserieus was. Hoewel ze zich inderdaad had ingelezen, was Williams formulering erg grappig.

“Toen veranderden de tijden natuurlijk. Er kwamen andere types naar het stadje. Veel mannen kwamen om in oorlogen. De dreiging van hongersnood dreef mensen tot jong in het huwelijk te treden, en om het even met wie. Het was een moeilijke tijd voor de koppelaar. Toen ik de zaak van mijn vader overnam werd ik vooral betaald door boerenknechten die aan een van mijn plaatselijke meisjes gekoppeld wilde worden.” Hij klopte op een boek. “Dus hield ik een lijstje bij van hen.”

“Mag dat van de wet?” zei Keira, die daarmee eindelijk haar verblufte stilte verbrak. “Het klinkt nogal stalkerig in de oren.”

“Onzin!” lachte William. “De meiden vonden het geweldig. Ze wilden allemaal trouwen. Ook al was het met een boerenknecht die geen hersencellen, maar wel verschrikkelijke hygiënische

gewoonten had.”

Keira schudde haar hoofd alleen. Haar artikel schreef zichzelf!

Op dat moment ging de deur open. Keira verwachtte de roodharige Maeve weer te zien, maar toen ze over haar schouder keek zag ze dat het Shane was die het gebouw betrad. Plotseling voelde ze haar hele lichaam tintelen en ze ging kaarsrecht zitten in haar stoel.

“Mogge,” zei Shane, en nam plaats in de hoek.

William vervolgde. “En dit is dan mijn koppelboek.” Hij overhandigde haar een enorm boek met een harde leren kaft. “Nou ja, een van mijn boeken. Ik doe dit al zoveel jaren dat ik nu een fikse collectie heb.”

Keira begon het boek door te bladeren, en las de namen van gelukkige paren. Sommige hadden foto's, anderen trouwdata. Er waren kaarten, geadresseerd aan William, van paren die hij aan elkaar had gekoppeld. Het zag er allemaal vreselijk schlemielig uit. Keira, altijd berekenend, begon in gedachten een paragraaf voor haar artikel te formuleren. “Weet je,” zei William, terwijl hij over de tafel naar haar leunde. “Misschien kan ik jou koppelen. Misschien is een leuke Ierse vent net wat je kan gebruiken.”

Keira voelde haar wangen branden. “Ik heb een vriend,” zei ze. Misschien beeldde ze het zich in, maar ze dacht dat ze vanuit haar ooghoek Shane ineem zag krimpen. “Zach. Hij werkt in computers.”

“Je bent gelukkig met deze man?” vroeg William.

“Oh, zeker,” antwoordde Keira, braaf het standaardantwoord opdreunend.

William leek niet overtuigd. Hij tikte op het boek dat Keira op zijn bureau had teruggeplaatst. “Ik doe dit al heel erg lang. Ik ben een liefdesexpert en ik kan het zien in mensen hun ogen. Ik ben er niet zo zeker van dat deze man de juiste voor jou is.”

Keira wist dat hij niet bewust onbeschoft was, maar zijn scepticisme raakte een gevoelige snaar, zeker nu zij en Zach zoveel ruzieden. Maar William was ook journalistiek goud waard en ze wilde zo veel uit hem halen als ze maar kon.

“In welk opzicht is hij niet de juiste voor me?” drong ze aan.

“Hij steunt je niet waar je dat nodig hebt. Jullie groeien niet langer samen, en volgen niet hetzelfde pad.”

Keira voelde kippenvel. Dit was veel te dicht bij huis.

“Je bent dus niet alleen koppelaar, maar ook waarzegger?” grapte ze. “Hou je daaronder een stel tarotkaarten verborgen?”

William lachte diep vanuit zijn buik. “O nee hoor, niets van dat alles. Maar door de jaren heen heb ik een soort intuïtie opgebouwd. Er was geen sprankje in je ogen toen je zijn naam uitsprak. Geen muziek in je stem.”

“Ik denk dat dat misschien alleen maar mijn cynische New Yorkse persoonlijkheid is,” zei Keira.

“Misschien. Of misschien komt het omdat je niet heel veel van hem houdt.”

Keira dacht daarover na. Zij en Zach hadden zelden het L-

woord uitgesproken. Sterker nog, ze kon zich de laatste keer niet eens herinneren.

“Ik denk niet dat liefde altijd nodig is bij dit soort dingen,” zei ze.

“Maar waarom zou je je tijd verdoen met iemand van wie je niet houdt terwijl je kan gaan zoeken naar De Ware?”

Keira kruiste haar armen over elkaar. “Omdat een ‘Ware’ misschien niet bestaat.”

“Je gelooft niet in De Ware?” drong William aan.

Keira schudde haar hoofd. “Welnee.”

Deze bekentenis leek William te enthousiasmeren. “We hebben een negatieveling,” riep hij met een lach uit. “Dat betekent dat het onze uitdaging is om jou van gedachten te doen veranderen. Shane, jongen?” Hij gebaarde dat de gids naar hem toe moest komen, hetgeen gebeurde. Toen hij eenmaal naast hem stond, gooide William een arm om zijn schouders. “Je hebt promotie gemaakt,” grapte hij. “Jij gaat deze jongedame niet slechts door het festival gidsen, je gaat haar leiden naar ware liefde. Ik vrees dat het een moeilijke opgave zal zijn!”

Keira schoof ongemakkelijk heen en weer op haar stoel. Maar ondanks haar ongemak om het middelpunt van de rare vergadering te zijn, wist ze dat ze uitstekend materiaal voor haar artikel had verzameld, dankzij de seniele oude man en zijn langachterhaalde meningen over relaties. Elliot zou hiervan uit zijn dak gaan. En het schrijven zou voor Keira enigszins therapeutisch zijn.

Ze moest alleen maar door haar eerste dag met Shane weten te komen, en dan kon ze zich bevrijden van al deze mallotigheid door te typen.

HOOFDSTUK VIJF

“Ik weet niet hoe lang deze reis gaat duren,” zei Keira terwijl ze in de passagiersstoel van Shane’s auto stapte en met haar veiligheidsriem worstelde. “Maar ik heb ogenblikkelijk koffie nodig. En als je me terug kan brengen een paar uur voor het festival begint, zou ik dat heel fijn vinden. Ik moet een paar uren schrijven.” Eindelijk wist ze de veiligheidsriem vast te maken. “Dus, waar gaan we heen?”

Toen ze geen antwoord kreeg keek ze naar Shane, die met zijn karakteristieke geamuseerde uitdrukking terug staarde. Ze kruiste haar armen. “Wat?”

Hij haalde zijn schouders op. “Tja, het is niet echt het weer voor een zonnebril, zat ik zo te denken.”

Keira duwde de zonnebril resoluut tegen haar neus aan. “Er kan wat ochtendschittering zijn,” antwoordde ze. Ze kromp geneerd ineen toen ze de hooghartigheid in haar stem hoorde. “En trouwens, jij moet nodig een oordeel vellen over de kledingkeuzes van een ander. Heb je überhaupt een spiegel gebruikt om je vanochtend aan te kleden?”

Shane gooide zijn hoofd achterover en lachte voluit. Keira voelde een kleine beweging in haar lippen van voldaanheid, maar hield zich toen in de hand. Ze had zichzelf net toegestaan een stap in de richting van flirten te zetten, hetgeen zeker geen deel was van het *kijken mag* motto!

“Het leek me een goed idee om je eerst iets in de buurt te laten zien,” zei Shane terwijl hij de hoofdstraat opreed. “Dus ik ben voor de Burren gegaan, die is maar twintig minuten rijden. Het is een nationaal park. Ben je er bekend mee?”

Keira schudde haar hoofd. “Ik kan niet wachten,” zei ze terwijl in haar hoofd een plaatje ontstond van een schitterend Iers tafereel.

Ze wist het niet zeker, maar ze dacht dat ze Shane zag grijnzen. Toen ze de parkeerplaats van de Burren twintig minuten later bereikten snapte ze waarom. Er was geen grassprietje te zien! De Burren bestond uit somber, grijs gesteente.

Ze wendde zich met een frons tot Shane. “Is dit een geintje ofzo? Ik dacht dat je zei dat het een nationaal park was.”

Shane lachte. “Dat is het ook! Anderhalf duizend hectare beschermd gebied, volledig bestaand uit leisteen.”

Keira zuchtte geïrriteerd. “Dus van alle plaatsen waar je me naartoe had kunnen brengen om me de schoonheid van Ierland te laten zien, heb je deze uitgekozen.”

“Ik pikte een beetje arrogantie op toen we bij William waren,” zei Shane, die strijdlustig zijn wenkbrauw optrok. “Ik bedacht dat dit de beste plek was om je van uit je ivoren toren te halen. Ierland is geen fantasieland vol leprechauns, hoewel er op sommige plekken de stereotypes worden aangesterkt ten bate van de toeristen. Maar als je de moeite neemt om even onder het oppervlak te graven, zie je dat we een land zijn met een echt hart en echte romantiek. We hebben een rijke en interessante

geschiedenis, als je jezelf toestaat ons een kans te geven.”

Keira kruiste haar armen. Alles dat hij over haar gezegd had klopte natuurlijk, maar ze was niet van plan dat zomaar even toe te geven. “Ik ben niet arrogant,” was al dat ze zei.

Shane haalde zijn schouders op. “Kom mee, deze kant op. Het uitzicht vanaf de top van de heuvel is geweldig.”

Keira ging achter hem aan. “Ik heb niet echt het juiste schoeisel voor een trektocht,” klaagde ze.

“Maak je maar niet druk, we gaan geen bergtocht van drie uur maken, hoewel dat geweldig is en het jammer is dat je dat mist.” Hij keek haar vernietigend aan. “Denk je dat je een rondje van een half uur aankan? We gaan over velden en wat prachtige bossen.”

“Ja, ik denk dat ik dertig minuten wel aankan,” mompelde Keira.

“Ik bedoel zonder me om zeep te helpen,” lachte Shane.

Hij leek her plezier in te hebben Keira te irriteren.

“Ik heb het idee dat we een slecht begin hebben gemaakt,” zei Keira terwijl ze zijn snelle pas probeerde bij te benen. Ze was niet gewend aan heuveltochten. “Heb ik iets beledigends tegen je gezegd?”

In eerste instantie negeerde Shane de vraag. In plaats daarvan wees hij naar een houten staak in de grond met enkele kleurrijke pijlen erop. “We volgen het oranje spoor, Oké?”

Keira knikte. Ze daalden de grijze heuvel af. Het landschap was zo kaal dat Keira het gevoel had alsof ze op de maan liep.

De noeste kraters aan weerszijden maakten die illusie compleet. Toen ze een toefje gras zag – dat op een of andere manier door een barst in het steen had weten te groeien – schrok ze even van het idee dat gras op de maan kon groeien. Ze moest zich eraan herinneren dat ze gewoon op aarde was.

“Nou?” drong Keira aan. “Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag.”

“Of we een slechte start hebben gemaakt of niet?” zei Shane. Toen kauwde hij bedachtzaam op zijn onderlip. “Waarom maakt dat iets uit?”

“Omdat we dertig dagen met elkaar moeten doorbrengen, dus het is misschien geen gek idee als we met elkaar overweg kunnen.”

Shane zweeg weer. Het frustreerde Keira dat het steeds zo lang duurde voor hij ergens antwoord op gaf. Ze vond de stiltes die hij steeds liet vallen ongemakkelijk. Het maakte dat ze zich onhandig voelde.

“Ik vraag me af,” zei hij uiteindelijk, “of je er gewoon niet tegen kan dat iemand jou niet mag.”

“Pardon?” Keira voelde zich meteen beledigd door deze uitspraak, en ging ogenblikkelijk in de verdediging.

“Jij hebt zo’n complex waarbij je altijd aardig gevonden moet worden. Je verwacht dat iedereen je aparte Amerikaansheid charmant vindt, en dat doe ik niet.”

“*Ik* charmant?” schamperde Keira. “Jij bent degene die de hele tijd de guitige Ierse kameraad loopt uit te hangen!”

“En daar heb jij last van?”

“Het is een belachelijk stereotype.”

Keira hoorde haar eigen snibbigheid. Shane's toon daarentegen was geenszins veranderd. Hij klonk compleet neutraal, alsof het gesprek hem zelfs niet het kleinste beetje irriteerde.

“Volgens mij erger je je aan wel meer dan alleen mij,” zei Shane. “Per slot van rekening was je ook niet erg sympathiek tegen William.”

“Nou en?” schamperde Keira. “Ik ben hier om te werken, niet om vrienden te maken. En ik voel me niet geroepen om aardig te zijn tegen iemand met zulke ouderwetse ideeën over de liefde. Het irriteert me mateloos wanneer mensen denken dat ze precies weten wat mannen en vrouwen van elkaar willen hebben.”

Shane trok zijn wenkbrauwen op. “Voor iemand die zegt dat ze gelukkig is in een lange-termijnrelatie lijkt je behoorlijk vijandig tegenover het concept liefde.”

Keira wierp hem een blik toe. “Liefde is het punt niet. Het is het idee dat het allemaal zo perfect is. Dat een of andere oude vent die je nog nooit eerder heeft ontmoet je zomaar kan koppelen aan iemand die hij eveneens voor geen meter kent, en dat jullie ogenblikkelijk verliefd worden en zo voor altijd en eeuwig zullen blijven. Het echte leven is geen sprookjesboek.”

Al onder het praten kon Keira zien dat Shane zich over haar reactie amuseerde. Hij was haar opzettelijk aan het tarten. *Dat kan ik ook*, dacht Keira.

“Dus jij bent een romanticus?” zei ze. “Is dat het? Ik neem aan dat jij nooit met iemand anders geweest bent dan je vriendinnetje van de middelbare school en dat jullie nu gaan trouwen.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.